

Emlékkönyv

Megnyitó beszéd

Ékes Ilona országgyűlési képviselő, az Európai Regionális Szervezet elnöke

„Alaptörvényünk jogrendünk alapja, szerződés a múlt, a jelen és a jövő magyarjai között. Élő keret, amely kifejezi a nemzet akaratát, azt a formát, amelyben élni szeretnénk. Mert valljuk, hogy együttélésünk legfontosabb keretei a család és a nemzet, összetartozásunk alapvető értékei a hűség, a hit és a szeretet.”

Tisztelt Konferencia, kedves vendégeink, Hölgyeim és Uraim!

„Elválaszthatnak, de szét nem választhatnak” – ezért tekinti a Magyar Országgyűlés kötelességének a nemzeti összetartozás erősítését. Törvényünk kimondja, hogy „a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek, amelynek államhatárok feletti összetartozása valóság, és a magyarok önazonosságának meghatározó eleme.”

Nagy öröm számomra, hogy itt, a Magyar Ország Házában köszönhetem Önöket, akik közül többen sok ezer kilométert utaztak, hogy találkozhassunk egymással, hogy kinyilváníthassuk nemzeti összetartozásunkat. Itt vannak Ausztria, Kárpátalja, Erdély, Délvidék, Horvátország, Kanada, Anglia, Skócia, Lengyelország, Csehország, Finnország, Litvánia, Dánia, Franciaország, Németország, Norvégia, Svédország, Svájc, Argentína, Brazília, Hollandia, Venezuela magyar küldöttei.

A bajban ugyanúgy, a küzdésben talán még jobban. Így kellett helytállnia a nőknek a férfiak mellett, mindig. A hőseink legtöbbje mégsem nő. Ahogy nagyra tartott tudósaink, neves történelmi személyiségeink, emlékezetes politikusaink is inkább férfiak. Ők nagy tetteikkel, kimagasló képességeikkel, nagyívű terveikkel ugyanakkor nem csupán a nemzetnek adtak példát, nemcsak a közösség céljaiért dolgoztak. Hanem önmaguk emlékezetén is.

A nők odasimulnak a hősök mellé. A bajban ugyanúgy, a harcban talán még inkább. Erejük a közösség életébe vegyül, nem egyéni példájuk, hanem tetteik eredménye szolgál bizonyítékul arra: voltak, szolgáltak, feláldozták magukat.

Ahhoz, hogy maradjanak hősök, nemcsak forradalomban, harcban, hanem a kétes jóléti tengődés mindennapjaiban is beszélnünk kell arról, hogyan válhatnak a nők – az ugyanúgy vagy még jobban helytálló nők – a hétköznapok névtelen szolgálóiból mértékadó példáká.

Nem férfias harcosokká, hanem női erejű, megbecsült közösségformálóká a közéletben, a családban és önmagukban.

Ezért szerveztük meg ezt a találkozást, hogy megismerve egymás életét, gondjait, problémáit erőt merítsünk a találkozásból, hogy reményt, biztatást, örömet vigyünk otthonainkba.

Mert a nő a család hatóereje, aki a legkétségbeejtőbb helyzetekben is képes szembeszállni a bajokkal, élhetővé tenni az életet, és makacsul bízni a jövőben. Mindennapi rohanásainkban elfeledkezünk, hogy az instant kávé és a porlevesek korában – amikor már minden részekre bontható, tartósítható, s azután azonnal használható – csak egy dolog működésére, titkára, idejére nem emlékezünk: arra, amitől finomabb otthon az étel, mint másutt, amitől létezik hazaérkezés, ami által egybeáll, és történetté válik mindaz, amit átélünk.

A kellékek, eszközök világában csak a lényeg sikkadt el: létezésünk kovásza, sorsunk Isten által ajándékozott bizonyosága. A női lét lényegi összetevője a világnak. Nőnek lenni nem feladat, és nem tevékenység, így nem írható le sztereotípiákban, nem ragadható meg közhelyekkel. A nők helyettesíthetetlenek és pótolhatatlanok ott, ahol női lélekre, szívre – ahol nőre van szükség.

Egy ismert orvos-biológus mondja: a nők úgy tartják életben a családot, a közösséget, a világot, mint a test örökké mozgó, kapcsolatot teremtő, kommunikáló részecskéi: a női kapcsolatteremtés, a női lény úgy tartja egészségesen a közösséget, ahogy a sejtecskék folytonos kapcsolata felépíti az immunrendszert.

Értékünk nem elválasztható teremtett lényünkétől. Az különböztet meg minket a férfiatól, ami alkot: hűségünk a teremtés parancsához, lelkünk és kitartásunk az emberek közötti szálak szövéséhez, alakításához, örömünk az életben az életadásban, az elfogadásban, helytállásunk a mindennapokban.

Ferenc pápa így fogalmazott a közelmúltban: „Isten sajátos módon a nőkre bízta az emberi nemet.” De két egymással ellentétes veszélyre is figyelmeztetett: az egyik az, ha az anyaságot csupán egy társadalmi szerepre redukáljuk, egy feladatra, amely – ha mégoly nemes is – félreállítja a nőt a benne rejlő lehetőségekkel, nem juttatja teljesen érvényre őt a közösség építésében. Ez mind a civil, mind az egyházi életben megfigyelhető. A másik veszély ennek ellenreakciójaként egy olyan emancipáció, amely a férfiak kizorításával és az értékes női tulajdonságok elvesztésével jár.

A dolgunk az, hogy kitartsunk, és elfogadjuk, meghalljuk, megértsük női, asszonyi mivoltunk hívását. A feladatunk az, hogy egyre több szövedékben megtartsuk az egészséges közösségek életét, hogy ne szerepet vállaljunk a családban vagy a közéletben, hanem betöltsük, teljes mértékben létünket.

Építsük, erősítsük tovább azokat a szálakat, amelyek az anyanyelvünk, kultúránk, történelmünk és mindennapjaink révén is összekötnek.

Az Úristen áldása kísérje együttlétünket és munkánkat!

Köszöntő beszéd

Lévai Anikó, a miniszterelnök felesége

Kedves Egybegyűlt Asszonyok és Lányok! Tisztelt Vendégek!

Engedjék meg, hogy mind a magam, mind a férjem nevében szeretettel köszöntsem Önöket, úgy a távoli országokból érkezett vendégeket, mint a környező országok magyarok lakta vidékeiről érkezetteket idehaza, közös otthonunkban, Magyarországon. Ékes Ilona képviselőasszonytól úgy tudom, csaknem huszonöt országból érkeztek ma, hogy egyfajta női kapcsolati hálót szőjenek. A személyes találkozás bizonyára megerősíti az egymásközi ösztönösen is működő női szimpátiát, együttműködést, amely mindig, minden korban működtette és étellel töltötte meg a különböző társadalmakat, a családi otthonokat, a falusi és városi közösségeket.

Nagy ostobaság lenne, azt hiszem, ha nem hinnénk abban a bizonyos titokzatos női többletenergiában. Hadd meséljek ezzel kapcsolatban valamit: a férjem nemrégiben találkozott a nemzetközi hírű pécsi kosárlabdacsapat edzőjével, Rátgéber Lászlóval, és megkérdezte tőle, érdemes-e a női kosárlabdára jobban odafigyelni, vannak-e tartalékaink ezen a területen. Rátgéber, ez a nagyszerű edző azt válaszolta neki: vannak, mégpedig elsősorban a határainkon túli magyar kosárlabdaversenyzők között. Mert bennük még megvan a harcos küzdeni akarás a csapatsportokban, talán mert jobban megpróbálta őket az élet.

Erre a harcos küzdeni akarásra nagy szükségünk van ma, amikor érthetetlen és elfogadhatatlan módon étellenes, családellenes, azaz tulajdonképpen emberellenes szelek fújnak a világ nyugati feléből erre felénk is. A magyar alkotmány, amely az élet természetes rendjét, férfi és nő kapcsolatát, a házasságot és az abból született gyermekeket, mint értéket nevezi meg, ma már egyfajta kuriózum. Pedig azt hiszem, mindannyian abban hiszünk - ha nem így lenne, nem lennénk ma itt -, hogy az élet védelme és az élet fenntartása itt a földön valamennyiünk feladata, küldetése.

A nők nagy túlélők. Még köztünk élnek azok a nagymamák és dédmamák, akik a két világháború között születtek, túléltek a nyilasokat és a kommunistákat, a diktatúra és a látszatbéke éveit, a rendszerváltást, és annak a megcsúfolását is, és most gyerekeik, unokáik és dédunokáik körében még mindig, töretlenül az életet képviselik, amelyet már nem csak ők maguk, hanem a lányaik és azok lányai is továbbadtak, továbbadnak. Ma fiatal utódaik kedvéért megtanulják használni a számítógépet, skype-on beszélgetnek távolba szakadt dédunokáikkal, okostelefonon készítenek fotót magukról, hogy elküldjék a

gyerekeknek, és ha olvashatatlaná mosódott a múlt század elején élt édesanyjuk kézírása a receptes füzeteikben, az interneten néznek utána a jól ismert édesség pontos összetevőinek... Nagyszerű asszonyok. És köztünk élnek az ő dédunokáik is, akik már gyökeresen más világot látnak maguk körül, de annak a világnak a közepén ott ül az édesanyjuk, a nagymamájuk, a dédijük, és igazodási pontként segít nekik megtalálni a helyüket a világban.

Talán ezért van az, hogy csak a férfiak szoktak azon gondolkodni, miért is vannak a világon. Tamási Áron óta választ is tudnak rá adni. Számunkra, nők számára, ez nem kérdés. Azért vagyunk a világon, hogy törődjünk azokkal, akiket ránk bízta. A szüleinkkel, a gyerekeinkkel, a házastársunkkal. Hogy gondját viseljük a szomszédainknak, a munkatársainknak, lakóhelyi közösségünk tagjainak, mindenkinek, aki hozzánk fordul. Azért vagyunk a világon, hogy amikor a férfiak ráébrednek, hogy otthon akarnak lenni benne, mi megteremtjük számukra ezt az otthont.

Mindannyian hordozzuk tehát a ránbízottakat, és ha most ők is mind itt lennének a teremben, hát nemigen kapnánk levegőt. Itt vagyunk, mondjuk százan – ha ebben a száz családban, száz kis közösségben béke van, szeretet van, rendben mennek a dolgok, ha ebben a száz családban az élet szeretetét és tiszteletét tovább tudjuk adni, akkor megérzésem szerint olyan energiatöbbletet, olyan erőforrást teremtettünk, amelynél fogva újra lehet teremteni a világot.

Ebben hiszek. Ezért öröm nekem most együtt lenni itt Önökkel, látni a találkozás örömét és az egymásban felerősített tenniakarást. Van egy kedvenc mondásom, amit az Ökumenikus Segélyszervezeti munkám során gyakran szoktam ismételni, így hangzik: „Soha ne kételkedj abban, hogy egy kis csoport elkötelezett, gondolkodó ember meg tudja változtatni a világot, mert tulajdonképpen ez az egyetlen mód a világ megváltoztatására.” Ebben a szellemben kívánok most Önöknek örömteli és hasznos együttlétet itt Budapesten.

Keresztény családok a változó világban

Simándi Ágnes, a Kanadai Magyar Írók Szövetségének elnöke

Hamvas Béla a „Láthatatlan történet” című művében „létrontás” szóval jellemezte azt a folyamatot, ami napjainkban egyértelműen és egyre agresszívebben bontakozik ki a maga teljességében. Hamvas így ír: „a bűn egyszeri és kivételes aktusával szemben a létrontás lassú beszennyeződés; életünk színvonalát folyamatosan süllyesztjük hazugsággal, ruhával, zenével, szokással stb.; nincs rá feloldozás, csak a megfordulás segít.”

Úgy gondolom, hogy amikor a családokról beszélünk a „változó világban”, ez az alapjaiban bár szomorú, mégis igaz megközelítés elengedhetetlen. A világ ugyanis, ami körülveszi a mai magyar, és mondhatnánk a nyugati kultúrkörben élő családokat, egyre szennyeződik gondolkodásban, ideákban, erkölcsi színvonalban.

Nincs egyetlen szöglete sem a társadalomnak, ahová ne férközött volna be a bizonytalanság és a félelem, amit szinte automatikusan generál az a fajta lét-hazugság, ami beláthatatlan egy bizonyos ponton túl. Kevés dolog valóban az, aminek látjuk, vagy amit mondanak róla, még egyszer ismételve: „életünk színvonalát folyamatosan süllyesztjük hazugsággal, ruhával, zenével, szokással”. De vegyük észre azt is, amit Hamvas hozzászól: „nincs rá feloldozás, csak a megfordulás segít.”

Kézenfekvő, hogy teológusként a keresztény ideált állítsam Önök elé, azt, ahogyan a kereszténység beszél a családról. Ebben az összefüggésben minden szónak kiemelt jelentősége van. A család keresztény gyökerei éppen olyan fontosak, mint az, hogy jelentésüket a változó világban kell értelmezni, pontosan ott, ahol a mai családok élnek. Mondhatnám úgy is, hogy ezúttal egy olyan dimenziójáról szeretnék beszélni a keresztény értelmezésnek, amiről kevés szó esik, ha egyáltalán fontolóra vettük valaha is a Szentcsalád ideájának *gyakorlati* mondanivalóját. Mert Jézusról, Máriáról és Józsefről sokféle értelmezés, elmélkedés létezik külön-külön, meg arról is, hogy ők hárman miképpen éltek Názáretben, nagy békeességben, hogy Jézus feltehetően apjának mesterségét folytatta addig, amíg be nem teljesedett az idő, s megkezdte nyilvános működését.

Ennek értelmében először a „keresztény” jelzőt kell körbejárnunk, majd magát a Szentcsalád gyakorlati példáját, hogy mit mond ma nekünk ez a példa, s végül egy kis kitekintés arra nézve, hogy miképp képzelhető el a jelen társadalomban egy olyan családmodell, ami felvállalja a keresztény hagyományt és válaszolni tud az új kihívásokra.

2004-ben, amikor elkészült az Európai Parlamentben *Az európai alkotmány létrehozásáról szóló szerződés* preambuluma, sokan felszisszentek, sőt tiltakoztak azon megfogalmazás ellen, hogy „Európa kulturális, vallási és humanista örökségéből” merít ösztönzést, nem pedig a történelmileg keresztény hagyományaiból. Jól ismerjük ezt a vitát, mely valójában fájdalmas szembenézés kezdete volt egy új, Európában addig gyakorlatban alig létező gondolkodásmód bevezetésének – kivéve természetesen a szovjetek által megszállt országokat. Ez konkrétan azt jelenti, hogy míg a XX. században a szovjetek által megszállt országokban a lakosságot megfosztották vezetői a szabad vallásgyakorlattól, addig az Európai Unió dokumentuma, ami szabad országok nevében, szabad elhatározásból született dokumentum, maga mondott le egy olyan kincsről, aminek hosszú távon beláthatatlan következményei lehetnek.

Bevallom, egy cseppet sem lepődtem meg akkoriban ezen a döntésen, mert már ismertem a kanadai gyakorlatot, a sok helyen ellaposodott és perifériára szorult kereszténységet, a globális gondolkodás útvesztőit. Amikor egy hagyományokkal rendelkező intézmény vagy országok közössége megtagadja gyökereit, ez nem csak a gyengülés jele, hanem komoly veszteség is. „Létrontás” – hogy visszautaljak Hamvas Béla megfogalmazására. Mondjuk ki világosan: a globalizmus eszméje olyan mély erkölcsi szakadékba sodorta a nyugati világot, ahonnan kizárólag közös erővel tudnánk csak kikapaszkodni – ha a törvények tudói, a pénzvilág óriásai hagynák. De nem hagyják, mert érdekeik összefogás és közös akaratellenesek. Éppen ezért sokkal határozottabban kell látni és átlátni a helyzetet, s olyan lehetőségekkel élni, amelyek még nyitottak a keresztények és a családok számára is. Ugyanis bármennyire atomizálódó a törekvés, mely az emberi kapcsolatokat célozza meg elsősorban – a család akkor is, ma is ugyanúgy, mint évezredekkel ezelőtt, *a társadalom legkisebb és legfontosabb alkotó eleme*. Nincs az a hatalom, ami hosszú távon életképes a családi összetartozás, a családi háló nélkül. Itt most teljesen profán módon pszichológiai, erkölcsi, tudati tényezőket értek, vagyis azt a „szerkezetet”, aminek rácsát ha egyszer szétfeszíti a külső társadalom, akkor az önmaga vesztét is okozza: lévén az alap, amire épült, összedől.

Mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy az uralkodó globalizmus tevőleges karja, a média, hogyan hatol be a tömegtájékoztatási eszközök révén a családok hálósobájába, a gyereksobákba és mindenhová, hogy olyan tanokat és kívánalmakat terjesszen és gerjesszen, amelyek védtelenné és kiszolgáltatottá teszik a család minden tagját. Ez az a pont, ahol nem csak körültekintőbb tájékozódás szükséges, hanem annak felismerése, hogy mindnyájan, akiket megvezetnek, keresztények és nem keresztények egy hajóban ülünk. Sőt, van még rosszabb hírem is: a hajó süllyed. Emlékezzünk, Hamvas azt mondja: „nincs rá

feloldozás, csak a megfordulás segít.” A történelmi egyházakat a globalizmus nevéssé és ugyanúgy kiszolgáltatottá tette, mint bennünket. A demagógia virágkorát éli, hiszen ha valamit túlságosan sokszor mondanak el, az egy idő után beivódik a bőrünkbe, az agyunkba és végül a szívünkbe. Íme, a műanyag világ diagnózisa, röviden.

Térjünk vissza a „keresztény” jelzőhöz. Lehet, hogy ókonzervatív hangzik, én mégis ragaszkodom a keresztény jelzőhöz. Nem azért, mert nem ismerem el más világnézet igazságait, hanem azért, mert Európának a kereszténység adta meg szellemileg és erkölcsileg azt a formát, aminek jegyében formálódott történelme, és létezett még akkor is, ha sokszor ezt az eszményt háborúk és egyéni bűnök elfedték. Európa lelki egységéhez a kereszténység által felkínált értékek tartoznak a legszorosabban. „A kereszténység a normális létben való magatartásról szóló tanítás.”– írja Hamvas a *Pathmoszban* (Kiengesztelődés), s fogadjuk el így, ilyen egyszerűen, hogy nekünk nincs más, jobb, szebb, csak az, ami gyökereinkhez tartozik.

Itt érkezünk el a Szentcsalád ideájának *gyakorlati* tanításához. Mint mindennek az életben, kétféle olvasata ismeretes. Így van ez a jelenségekkel, a kapcsolatokkal és a történetekkel is. Az egyik olvasat, ami van, ami megtörténik, amit érzünk és gondolunk róluk egy adott pillanatban. A másik olvasat pedig az, ami a dolgok mögött húzódik, ami a transzcendencia irányába mutat, vagyis az, amiben a Teremtő kifejezi számunkra mondanivalóját. A hívő embernek mindkét irányba kell figyelnie és a két létezés közös pontra, harmóniába hoznia. Itt a történet egyszerű, de mindjárt az elején rengeteg irányban nyitott: nem lehet pusztán földi szemmel leírni, mert az nyilvánvaló félreértésekhez vezet.

A történet ez: a Magasságbeli Isten kiválaszt egy fiatal szűz leányt és Szent Lelke által megfogban benne az üdvözítő. Más szavakkal: egy véges földi emberi lény, egy leány abban a csodában részesül, hogy a halhatatlan Isten gyermekké lesz a szíve alatt. De a történetnek itt nincs vége, mert József is kiválasztatott arra, hogy ezt a leányt és ezt a gyermeket oltalmára bízják. Ha leszállunk az eddigi szakrális olvasat magaslatáról, akkor azt mondjuk: József elfogadja, hogy nevelőapja legyen Mária születendő gyermekének, hogy a lányt a társadalom ne vesse ki, s a gyermek családban nőhessen fel. Látnunk kell, hogy a két olvasat ugyanannak az éremnek két oldala, amit olyan értékek kötnek össze, mint felelősségvállalás, hit, szeretet. Vagyis mind olyan értékek, amelyeknek csak áttevőlegesen van értékük a társadalomban, anyagilag kifejezhetetlenek, ugyanakkor mégis a társadalmi együttélés alapjait képezik. Hiszen minden olyan társadalmat, amit nem a közös jobbulási akarat vezet, ahol nincs bizalom, őszinteség, ahol csak egyéni érdekek léteznek, ott előbb-utóbb uralkodóvá lesz a káosz.

A mai nyugati társadalmakat, mint az imént említettem, az atomizálódás jellemzi, amivel halad az entrópia felé. A pénz hatalom felől nézve természetes, végtére is a tömegeket csak akkor lehet kezelni, ha kiszolgáltatottak és nincs sem fizikailag, sem érzelmileg, sem ideológiailag kapaszkodójuk. Ebből példaként csak egy jelenséget említenék meg, az ún. „szingli” életforma felmagasztalását. Nem mennék részletekbe, de világos, hogy nem a

hosszan tartó, intim kapcsolatok kialakulásához vezet az ilyen fiatalok élete, s benne szó sem esik a családalapításról.

A másik ilyen jelenség a gazdasági kiszolgáltatottság, ami a családokat arra kényszeríti, hogy erejükön felül küzdjenek létfenntartásukért. Tapasztalatból Önök is tudják, hogy ez mennyire nagy harc, s a statisztikákból az is kiderül, hogy ennek következtében hány család esik szét évente, s hogy a fiatalabb nemzedék nem tud, nem akar, de legalábbis halogatja a családalapítást. A válásokkal és újrarázasodásokkal lassan kialakult egy olyan érdekes helyzet, amit egyik ismerősöm így fogalmazott meg: „mindenki a más gyereket neveli”. Arról nem is beszélve, hogy a globális ideál a kisebbségek fellázítását is előszeretettel támogatja. A meleg felvonulásának mélyén is a család utáni sóvárgás üt át. Idősek, betegek vergődnek valóban magányosan családból, társadalomból száműzötten. Mert minden emberi lényben elementáris vágy él az igazi családokat jellemző intim kapcsolat, összetartozás, a fészek melege iránt! Mint ahogy normális esetben a fészekből kirepült gyermek is visszatér anyjához-apjához, s lesz ő felnőttként támasza szüleinek. Kár, hogy a mindent behálózó politika a valódi részleteket eltakarja, sőt el is ferdíti. Csoda, ha egy ilyen közegben a keresztények elbizonytalanodnak, s idegennek, őshüllőnek számítanak a maguk kétezer éves ideáikkal?

Márpedig látnunk kell, hogy ezek az ideák egy cseppet sem elavultak. Néhányat már említettem: felelősségvállalás, közös akarat a jóra, bizalom, őszinteség és nem utolsó sorban a hit és a szeretet. Ezek ma is egy család, egy kis közösség értékei, ezekből kell kinőnie az egészséges, polgárait támogató társadalomnak.

A Szentcsaládban megvan mind az, ami mai életünket jellemzi, például a külső fenyegetettség, hiszen Heródes minden kisgyermeket megölet, hogy hatalmát óvja, tehát a gyermekkel a szülők menekülnek, s idegen földön kénytelenek élni. Később Mária özvegy marad, majd gyermekét is elveszíti. Hány és hány családot érint hasonló fájdalom a napi élet során! De nézzük a fájdalmak után a másik dimenziót is, azt, amivel ez a család valóban példaképpül állítható, hiszen maga a Teremtő Isten is megnyilatkozik benne Szent Lelke és Fia által. Ahogy mondtam, Máriában a véges és a végtelen találkozik, s így lesz ő az első az emberek között, aki testében is érinthette a világok urát. Vele volt nappal és éjjel, betakarta, ha fázott, hűtötte ételét, s a végén lemosta róla könnyeivel a szenvedés vérfoltjait. Láta nevetni és sírni, minden percét odaadta neki, mert minden édesanya képes arra, hogy gyermekének mindezt megtegye. Vagyis Jézus családja az egész üdvösségtörténet, mondhatni az emberi történelem mindenkor megtalálható egyszerűségét, hétköznapiságát, örömeit és bánatát is magába sűrítette. De érezni kell ebben a történetben a kristálytisza mondanivalót: hogy atomreaktorokban nincs akkora energia, mint amekkorára képes a szeretet energiája!

És van még egy tanulság, amiről mondom, keveset beszélnek, pedig a történetben megtalálható: József alakja és szerepe. József nevelőapja Jézusnak. Belekerül egy helyzetbe, amit nem maga választott, de amivel végül is megbékél. József más gyermekét

neveli, tisztességgel, becsülettel. Mert a család, az akkor is család – nekem ezt mondja ez a bibliai helyzet – ha nem tud tökéletes lenni. Mert egy helyzet nem attól jó vagy rossz, hogy adatszerűen mindent megtalálunk benne vagy minden külső feltétellel (anyagiak, lehetőségek) rendelkezik. Egy helyzet attól lesz elviselhető és boldogító, amilyen lelkiállattal megélik azt. Így a családok intim-szférája is attól lesz elviselhető vagy elviselhetetlen, hogy a változó, szorongató külső világot beengedi, vagy úgy dönt felelősséggel, hogy nem halad a széles úton, hanem átvergődni magát a keskeny úton. Visszatérve a mába: ebben van kulcsszerepe egy ország vezetőinek. Hagyja-e vergődni a családokat vagy hivatásához hűen a közjó mércéjét használja és segíti a kibontakozásban a gyermekeket vállalókat, azokat is, akik más gyermekét nevelik, azokat is, akik egyedül küszködnek valamilyen oknál fogva gyermekük felnevelésével, és persze azokat is, akik sok gyermekkel képzelik el az életüket. Nem feledkeznek meg arról sem, hogy a gimnazista és az egyetemista, sőt a fészekből kirepült gyermekek is a család tagjai, s ez utóbbiak egy adott pillanatban esetleg szüleik egyetlen támaszai lesznek. Mindenkinek segít, aki nem csak létrehozta családját, hanem felelősséget is vállal érte.

Különleges kegyelemnek tartom, hogy a kereszténység alapvető ideájában, egy nőben, Máriában, fogalmazódik meg véges emberi életünk találkozása és beteljesedése a végtelen isteni érintése által, s egy férfiben, Józsefben találjuk meg azt a „szent törést”, amit oly alázattal, hittel és felelősséggel felvállalt, mert az úgy fontosabb volt, mint saját élete. Ez hozza szívünkhöz közel az evangéliumi irgalmat, s mutat példát arra, hogy a változó világban miképpen vállaljuk fel egyénileg és társadalmilag is napi feladatainkat. A nyugati típusú társadalmakban a család intézménye válságban van, ez igaz. De a megoldást nem lehet sem elodázni, sem átruházni az elkövetkező generációkra, éreznünk és felvállalnunk kell az életnek azt a kis szeletét, ami egyénileg jutott ránk.

Bert Hellinger pszichiáter, családterapeuta szerint a nemzet is család, ami azt jelenti, hogy egy lélekben összpontosul az adott nemzet minden rossz és jó tulajdonsága. Aki ebből az egységből kiszakad, vagy kizáratik, annak hiányát az egész közösség megérzi. Mint külföldön élő alkotó, engem ez személyesen is érint, s ezért vagyok hálás Önöknek, hogy itt most meghallgattak. Nemzetünk megbékéléséhez fontos a társadalmi visszarendeződés, amit már Önök elkezdtek azzal, hogy a családok megélhetésén, integrálódásán fáradoznak. Szeretném, ha továbbra is felvállalnák azokat az értékeket, melyeket védeni és támogatni kell a globális, széthúzó erőkkel szemben, mint ahogy a családok védelme és támogatása is az. Így jöhet majd létre egy társadalmi méretű kiengesztelődés egymással és múltunkkal, hogy a jövő felé léphessünk.

Úgy érzem, ebben nekünk, nőknek központi szerepünk van: a béketeremtésben, a gyermekek vállalásában, a családok összetartásában, mert mi rugalmasságunk révén

képesek vagyunk az ellentéteket szeretettel elsimítani, a generációk közti integrációt megteremteni. De csak akkor, ha végre hisszük is, hogy értékeink nem a mindenkori változó ideáktól függnék, nem a férfiak és főleg nem a média által előírt elképzeléseket kell beteljesítenünk, hanem elsősorban és kizárólagosan a bennünk megszólaló isteni Lélek szavára érdemes hallgatnunk. Mert egy nő mosolya és gondoskodása nélkül egyetlen férfi sem tudna férfivá válni.

Végül feltehetjük a kérdést, hogy változhat-e a kereszténység családképe az új igények és kihívások szerint, vagy sem? Állandó-e a kép, amit az Evangélium tár elénk, vagy más utakat kell találnunk, hogy úgymond „korszerűen” beszélhessünk erről a témáról? Van egy rossz hírem: a lényegben és a megfogalmazásban semmi sem változik. De van egy jó hírem is: a lényegben és a megfogalmazásban semmi sem változik. Ugyanis nincs szükség kiigazítani azt, amit már 2000 éve tudunk, de megvalósítani még eddig aligha sikerült. Az üzenet így szól: *a család szentség*, megélendő és megvalósítandó intim kohézió, a társadalom építőeleme, függetlenül attól, hogy kinek mennyire teljes vagy csupán csak egy rész adatik belőle – mindenki azért felelős, amit élethelyzetében kapott. A Szentcsalád ideális képe is valószínűleg azért olyan emberi minden spirituális mondanivaló ellenére, mert az embert Teremtője jobban ismeri, mint ő saját magát. Mert egy idea megvalósítása nem egyszeri történés, hanem napi feladat. Az emberi élet különböző szakaszokon megy át, napi kihívásoknak megfelelően. Ezért a kereszténységben jelenlévő üzenet azt mondja: legyünk mi is irgalmasok, ahogy hozzánk is irgalmas az ég. Emlékezzenek: nincs a késedelemre feloldozás, „csak a megfordulás segít”.

Identitás és integráció a közös Európában. A nemek, nemzedékek és nemzetek közötti megbékélés keresztény távlatai.

Sipos Írisz, Offensive Junger Christen – OJC e.V.

Tisztelt Konferencia, tisztelt Háznagy Asszony, kedves szervezők, résztvevők!

Megtiszteltetés és kihívás számomra, hogy én itt, mint „magyar nő” beszélhetek a munkámról. Ez nem magától értetődő, hiszen az 1976-os családos disszidálás után a szögesdrót átjárhatatlanná tette a belsőmben is két részre szakadt teret, amit „hazának” neveznek. Az emigrációs sorsközösség tartotta és formálta bennem a magyar öntudatot. 10 évvel ezelőtt azonban másodszor is, immár önként disszidáltam: emigráltam az emigrációból, és belefónódtam az Offensive Junger Christen közösség lelki-szellemi szövetébe. Nem tagadom: 10 év után is fonák érzés, ha váratlanul belenémulok egy közösen mondott Miatyánkba – mint aki mostohanyelven szólítja meg a Mennyei Édesapát.

Köszönöm, hogy számot adhatok arról, amit a németek közt megtanultam – önmagamról, önmagunkról – és elmondhatom, hogy szerintem mit tanulhatunk egymástól mi keletiek és mi nyugatiak 2014-ben, a magyar és az európai választások meglehetősen ingerült hangnemű küszöbén.

A konferencia címe utal arra, hogy a magyar nemzeti tudatnak szerves része a száműzetés, a külhoni lét. Szerves része azoknak a történeteknek is, amiket a krisztusi Szövetség révén megörököltünk, és amik azóta átszövik nemzeti tudatunk alapmintáját. Nekünk az egyiptomi József, a babiloni Dániel vagy a perzsiai Eszter alakjából visszaköszön egy Árpád-házi királylány, egy rodostói íródeák vagy akár a Dévénynél betörni készülő Góg-Magóg fia.

A külhoni lét olyan egzisztenciális inkognitó, amelynek felfedése egyaránt kockázat és létszükséglet. Tévedünk, ha azt hisszük, hogy identitásunk felett mi rendelkezhetünk. Az identitás – legyen az nemzeti, hitbeli, nemi vagy hivatásbeli identitás – korántsem önmeghatározás kérdése, hanem egy önmagunk számára is rejtélyes valóság. Létünk mélyén formálódik, míg előhívja, nevéen szólítja Valaki – a Teremtő, az embertársak, egy feladat.

Az identitás a szó szoros értelmében *kihívásra* adott válasz. A kihívásnak *kairosza* van, elrendelt ideje, és *oikosza*, ami az ösztönző és integráló közeg. Az elvétett *kairosz* és a kietlen *oikosz* megcsonkíthatja az identitást: elhajlik, szétesik vagy megkövül.

Egy különös *kairosz* volt az 1968-as év. És felettébb ösztönző, habár viszontagságos *oikosz* volt az a német társadalom, amiben megalakult az OJC – magyarán a „Fiatal Keresztények Offenzívája”. A nyugat-európai diákzundulások és ideológiai harcok közepette jött létre, ami nem csak a nevében tükröződik. A közösség zászlójára tűzte „a nemek, nemzedékek és nemzetek közötti megbékélést”.

Mertek nagyot álmodni – pontosabban nagyot kérni, mert hitték, hogy aki tiszta szívvel kér, az kap. Nem akármit, nem is azonnal; de *békességet* minden bizonnyal.

Pedig 1968 nem a megbékélés, hanem az összecsapás éve volt: a fiatalok radikálisan elhatárolódtak szüleik múltjától, jelenétől és életvitelétől, és mindent megtettek, hogy felborítsák a fennálló rendet. Az ideológiák és nagyhatalmi szférák frontvonalai mentén ellenséges táborokba szakadt a politika, a tudomány és a kulturális közélet. A nemek között is kiéleződött az ősi rivalizálás. Az úgynevezett „szexuális forradalom” azonban nem tudott kielégítő és megbékítő megoldást nyújtani. A békemozgalom átcsapott zundulásba, az ellentétek pedig egyre mélyültek. A fiatal keresztény mozgalmárok rájöttek, hogy hiába szajkózzák Mao, Sartre és a radikális feminizmus pamfletjeit, vagy akár a békepapok Hegyi Beszédeit; képtelenek zöld ágra vergődni személyes viszonyaikban, életükben.

Kezdték belátni, hogy csak az vonulhat a békéért, aki hajlandó kibékülni önmagával, szomszédjával, szüleivel, párjával és csak akkor szállhatok síkra az igazságért, ha saját viselt dolgaikkal is kilépek a félhomályból. Akkor kritizálom hitelesen a környezet kizsákmányolását, ha tiszteletben tartom az ember természeti adottságait, az élet méltóságát és az test szentségét. Hasztalan követelünk egy igazságos globális ökonómiát, amíg nem vagyunk hajlandóak vagyonunkat megosztani és mások javára lemondani személyes előnyeinkről.

De kiről, miről vettek volna mértéket? A totalitárius rendszerben nevelkedett, és a háborúk folytán apátlanná, gyökértelenné vált szüleikről, tanáraikról nem. Úgy vélték, az öregek képtelenek szembenézni a múlttal és gőzük sincs, mi a jövő. Nyugaton a „gazdasági csoda” volt a narkotikum, keleten a „szocializmus építése”, ami kendőzte egy nemzedék mély tanácsstalanságát. A fiatalok azonban autentikus életre vágytak.

Kétségtelen, hogy a stabil társadalom alapja a család védelmező, bátorító közege. De mi van, ha ebből kiestünk? Az evangélium egyik központi ígérete, hogy aki elidegenedett anyjától, apjától, testvéreitől – egyszóval önmagától, a Krisztust követők közösségében kárpótlásra lel. Ezt ma szekuláris – és sajnos még egyházi körök is – szeretik úgy értelmezni, hogy Jézus felbontja a patriarchális családot, dekonstruálja a szülő és a gyermek, a férfi és nő, a testvér és testvér közötti hagyományos viszonyrendszert. Pedig arról van szó, hogy az Isten Országja teljes mértékben rehabilitálja a család elveszett méltóságát!

Az élet forrásától elszigetelt, meghasonlott ember képtelen a valódi intimitásra. Kapcsolatai vesztegzárban vergődik reménytelenül. Ha azonban bevilágít a valóság fénye az életébe, újra kibontakozik a teremtés rendje és rendeződnek az összekuszált viszonyok.

A „helyretett” családban új életerő fakad, ami túlrad a biológia szabta határokon és beöleli a lelkileg elárvult, kapcsolataiban és önazonosságában súlyosan károsodott embert is.

Évégre jött létre 1968-ban az OJC-közösség. Mint életműhely, ahol házaspárok, családok és egyedülállók készségesen megosztják anyagi és szellemi javaikat, és a Krisztus által megvalósuló mindennapi újrakezdés örömét. Itt tanulunk bele a kiengesztelődés és megbékélés kultúrájába. *Kihívásos* élettér, amelyben kibontakozhat az identitás, a nemi azonosság, a gyermek-szülő-testvér kapcsolat és, remélhetőleg egy befogadó, integratív társadalmi-nemzeti öntudat. Meggyőződésünk, hogy 2000 éve ez a társadalmi transzformáció leghatékonyabb eszköze.

1968 óta fokozatosan defenzívába szorult a nyugati demokráciát megalapozó értékrend: a személyes és intézményes vallás értékformáló szerepe, a család, a szülői tekintély és gyermeki bizalom megtörhetetlen együttese, az emberi élet érinthetlensége a fogantatástól az utolsó leheletig, férfi és nő egyenértékű, egymáshoz rendelt potenciálja, a nemiség holisztikus szemlélete, a népek és kultúrák autonóm önrendelkezési joga, a történelmi tapasztalatok és traumák többhangú, akár disszonáns, de méltányos diskurzusa.

Mindez pellengérré kerül a tolerancia és önrendelkezés apropóján. Hogyan fajulhatott idáig a dolog? És mi a teendő?

Én úgy gondolom, hogy az úton-útfélen kínálkozó konspirációs elméletekkel nem sokra megyünk. Az sem vezet célra, hogy a vélt vagy valós ellenségre összpontosítunk. A harcias, offenzív közösségben eltöltött 10 esztendő után merem állítani, hogy bárhonnán és bárkin keresztül támad az ármány és ártás, pontosan annyi kárt tud tenni bennünk, amennyi homályos takargatnivalót talál nálunk.

Ennél többet nem tud ártani. Persze bajt, gondot és veszélyt okozhat, de végzetes erkölcsi, spirituális kárt nem.

Mondjak egy példát: A meleg-mozgalom által szivárványszínekben élénk festett új létformák, szerelmi és családi modellek azt sugallják, hogy szexuális vágyaink közvetlen és szabad kiélése megoldja identitásunk problémáit. Megszűnnek az állítólag csupán a társadalmi korlátok és diszkrimináció okozta belső feszültségek, krízisek és lelki gyötrelmek.

Az emberek jelentős része – minden korszakban és minden kultúrában – tisztában volt és van azzal, hogy ez a sugallat egy a természeti és társadalmi realitástól elrugaszkodott illúzió. Ennek ellenére február elején az Európai Parlament jóváhagyta egy osztrák képviselő jelentését, amelyben követelik az LMBT (leszbikus, meleg, biszexuális és transz-szexuális) személyek jogainak előmozdítását. Ezek közé tartozik az egynemű párok házassága, a

gyermek-örökbefogadás biztosítása, a mesterséges megtermékenyítés, illetve a béranyaság igénybevétele a homoszexuális párok részéről.

Voltak ugyan, akik megpróbálták ezzel szembe menni – de nem elegen. Vigasztalódhatunk, hogy a tagországok szabadon dönthetnek alkalmazásukról – egyelőre. Hivatkozunk az alkotmányra, amely védi a férfi-nő-házasság státuszát – időnyerésnek jó, de nem megoldás. Így nem fogjuk megállítani a vérszegény, de csillámló ideológia nyomulását.

Egyetlen esélyünk az, hogy sikerül kívánatossá tenni a hűségen alapuló, az élet továbbadására irányuló, a nemek megbékélését szolgáló, valódi identitást és kiteljesedő életet nyújtó házasságot. Nem elrendelni: kívánatossá tenni.

Őskeresztény elődeinknek sikerült! Pedig az ő idejükben még több volt a világnézeti kavarodás, és jóval kevesebb hatalom, befolyás vagy média állt a rendelkezésükre. Viszont pezsgett bennük a megújult, autentikus élet! Levetkőzték a kapzsiságot, a hamis beszédet és a rivalizálást, visszaadták a csalással szerzett javukat, odaadóan ápolták betegeiket és támogatták a szegényeket, elhagyták a paráznaságot és megbecsülték házastársukat (és kizárták az ólba a vak komondort). Iparkodtak, meg ne botránkozzanak rajtuk gyermekeik. Mindezt alkotmányos privilégiumok és törvények védelme nélkül.

Vonzó volt, ellenállhatatlan az új jelenség. És mire az önmagából kifordult, szélein bomló birodalom végleg elhanyaglott, ők egy kiforrt, a társadalmat dinamizáló, a nemzeteknek tartást és irányt adó új értékrendet tudtak nyújtani az átalakuló Európának!

A közelgő választások kapcsán megjelölhetjük az irányt, amelybe haladni szeretnénk. Bár minél többen élnék ezzel a joggal! De ne felejtjük, hogy nem a kabinetekben, nem is Brüsszelben dől el, hogy milyen minőségű lesz a magyar és az európai jövőnk. Rajtunk, civileken múlik, hogy életünk és gyermekeink élete igaz legyen, örömteli és gyümölcsöző.

A világháborútól a 68-as zendülésig 23 év telt el. Ezalatt felnőtt egy nemzedék, és könnyörtelen bíráló alá vette szülei múltját és jelenét. Nem ismerték még a vastörvényt, amely szerint éppen az formálja saját életünket, ami ellen a leghevesebben hadakozunk. „Macht kaputt, was euch kaputt macht!” A destruktív jelszót ideológiai tévelygés, terror és morális ernyedés követte. Szerencsére volt a zendüléseknek egy másik, reményteli vonulata is. A múltfeltárás nyomán felragyoghatott a meg-nem-alkuvók öröksége, akik akár életük árán is ellenszegültek a halálos gépezetnek. Az OJC is az ebből fakadó, máig aktív lelki ébredések és mozgalmak egyike. Különösen katartikus hatással volt, még a fordulaton túl is, a náci agresszió áldozatainak megkövetése.

Itt nem az apák, nagyapák bűneinek felhánytorgatása volt a tét. Helyette felismerték a közös megterheltséget és vállalták a közös felelősséget. Ez lett a járható híd a nemzedékek közti szakadék felett. Malakiás próféta írja a békekorszak hírnökéről: „Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam az országot, amikor eljövök.” Ezt az ígéretet érdemes megragadni.

A Magyar Népköztársaság összeomlása óta eltelt bő 24 esztendő. Nálunk nincs történelmi hagyománya az apák és fiak közötti leszámolásnak. Bőven akadt külső ellenség, minket sanyargató idegen, akivel szemben hirdettünk szabadságharcot.

Talán ezért sem részesült a múlt rendszert fenntartó nemzedék a számonkérés fájdalmas, de katartikus élményében. És a nemzetnek nem sikerült feltárnia és megbékélve lezárnia a múltat.

Talán 2014-ben, az évfordulók és megemlékezések évében, nekünk megadatik az a kegyelmi ajándék – mert ajándék! – hogy a felcseperedő nemzedék számon kéri rajtunk az eltékozolt éveket, javakat, becsületet. Kulcskérdés, hogy készen állunk-e a számadásra?

Az érett identitás legfőbb ismérve a feldolgozott, öntudatunkba integrált múlt: a meggyászolt veszteségek, a megbánt vétkek és a hálával felemlegetett jó. Ez a nemzeti identitásra is vonatkozik. Ha merünk józanul és kertelés nélkül számot adni mindarról, amivel adósok maradtunk a feltárásban, megbánásban és jóvátételben, beteljesülhet rajtunk a malakiási ígéret. És ha együtt átéljük a kiengesztelődés csodáját, képesek leszünk józanul szemügyre venni az előttünk járó generációk hagyatékának szégyenfoltjait is. 2014-ben ez a tét.

Nincs kibúvó: nem évül el a nép nevében elkövetett gyilok. Sem az üldözöttektől megtagadott szolidaritás, sem a számító cinkosság. Értsük az ősi intelmet, hogy mindez – harmad- és negyedíziglen – megpecsételi a nemzet sorsát. De higgyünk az ősi ígéretben is, hogy ha megtérünk belőle, ezer íziglen megáld, Aki a szíveket vizsgálja, és a népeket ítéli.

2014-ben a határon innen és túl úgy énekelhetnénk mi, magyarok a Himnuszt, ahogy egy bűnbánati zsoltárt illik. Nem mint a balsors szálnalmas áldozatai, hanem mint az önismeret kegyelmében részesült nemzet, amely – ha már a vétkezésben nem is volt szuverén, a vezeklésben az.

Az áldás pont abban rejlik, hogy „megbűnhődte már e nép a múltat s jövődőt.” Ez nem annyit jelent, hogy „rendesen elvittük a balhét”. Hanem hogy ön- és bűntudatra ébredve, letisztultan és reménykedve nézünk a jövő kihívása – *identitásra hívása* elé. Készek vagyunk elfogadni az áldást: a gyarapodást, a védelmet, a ránk bízott természeti és kulturális kincseket. És készek vagyunk gyümölcsöztetni magyar és európai hazánk javára.

Ciklus vége felé közeledve

Martony Ágnes elemző, a „themartonyproject” think-tank vezetője, Skócia

Tisztelt hallgatóság!

Mint tudjuk, Magyarországon országgyűlési választások lesznek, majd ezt követően európai szinten is parlamenti választókra kerül sor, mondhatjuk tehát, hogy egy ciklus végén járunk. Előadásomban azt szeretném megvizsgálni, hogy csak egy parlamenti ciklus végéhez közeledünk-e, vagy lehet-e ezt tágabb értelemben is egy ciklus, vagy egy korszak végének tekinteni.

Tisztelt hallgatóság, engedjék meg nekem, hogy ezen a nőkonferencián én most egy férfival kezdjem mondandómat. Nemrégiben olvastam el egy könyvet, amely gróf Széchenyi István életével foglalkozott, egészen pontosan az ő hitével, azzal, hogy ez mit jelentett számára, és hogyan mutatkozott meg mindez a politikai tevékenységében. A kötet azonban nem kezdte el

azonnal boncolgatni a „legnagyobb magyar” életét, nézeteit, hanem első fejezetként összefoglalta, milyen volt a vallás, elsősorban a katolikus vallás helyzete a Széchenyi politikai színrelépését megelőző mintegy száz évben, és hogy milyen körülmények között vitte véghez munkásságát.

E szerint Magyarországon a katolikus hitélet virágzott az 1600-as évek végétől kezdve. Tele voltak a templomok hívekkel, annyi férfi jelentkezett papnak és szerzetesnek, hogy csak a legkiválóbbak juthattak kinevezéshez, szerzetes közösségek sokasága volt jelen az országban, akik szervezték az iskoláztatást és az emberek mindennapi életét. A protestáns közösségek is hasonló aktivitást mutattak. Majd a francia forradalom hatására egy nézetbeli változás történt.

Ez az észelvűségre, az ember meghatározó szerepére alapozó nézetrendszer elérte az akkor uralkodó II. Józsefet is, aki ugyan hívő katolikus volt, mégis hitt abban, hogy az államnak kell minden szervező feladatot ellátnia az emberek életében, az állam mondhatja meg, mire van szüksége az embereknek, míg az egyházaknak csupán a hitéletre, a templomi imádságra kell koncentrálnia. Ismert tény, hány rendet oszlatott fel II. József, hogyan vette el vagyonukat, milyen törvényeket hozott. Mindez oda vezetett, hogy az 1800-as évek kezdetére nemcsak hanyatlóvá vált a hitélet Magyarországon (nemcsak a katolikus, hanem a protestáns is), nemcsak a papok száma csökkent, és az emberek sem jártak templomba, hanem maga az ország erkölcsileg, morálisan is szétzilálódott, képtelen volt megérteni, merre kellene továbblépni, fejlődni, hogy megújuljon gazdaságilag, társadalmilag. Ebbe a

közegbe lépett be Széchenyi a maga gondolataival, erkölcsi nézeteivel, és innen vezetett az út ahhoz a morális, gazdasági és politikai megújuláshoz, ami mai napig is példaértékű, és egyben mérce Magyarország és minden magyar ember számára.

Mindezt csak azért hoztam ide bevezetőnek, mert úgy érzem, hogy éppen egy ilyen időszak, ciklus végén járunk. Ha a híreket olvassuk, akkor azt látjuk-halljuk, hogy az Európai Unió most tárgyalta a Lunacek-jelentést, egyes kisebbségek kiemelt védelméről. Tudjuk, hogy Európa több országában nemcsak lehetőséget adtak az azonos neműek párkapcsolatának jogi szintre emelésére, hanem elérhetővé tették a különeműekkel azonos státuszú házasságkötést, egyes helyeken még a gyermekek örökbe fogadásának lehetőségét is. Néhány országban megvalósul az is, hogy maga az egyén határozza a saját nemét, és ma már az is lehetséges, hogy nem csak két nem közül választhat, nem csak nő, vagy férfi lehet. Európa kiemelten foglalkozik és támogatja az esélyegyenlőséget, tiltja a hátrányos megkülönböztetés valamennyi formáját, azonban Magyarországon nem igazán ismertek azok a jogi esetek, amikor egyes személyeket keresztény (hitbeli) meggyőződésük miatt bocsátottak el, mert például keresztet hordott a nyakában a légiutas-kísérő, vagy a szülésznők nem akartak abortusz elvégzésében részt venni.

Ma már közhely, ha arról beszélünk, hogy a család válságban van, a gyermekek nagyobb része házasságon kívül születik, és így tovább. Naponta hallunk az internet életünkre gyakorolt befolyásáról, illetve a világhálón keresztül terjedő pornográfiáról, pedofil tartalmakról, a kiskorúak veszélyeztetettségéről. Ha mindezt összevetjük, azt gondolhatjuk, hogy nincs megállás, a tradicionális értékek visszaszorulóban vannak, a világ egyre extrémebb helyé válik.

Véleményem szerint mégsem kell ezt gondolnunk. Meglátásom szerint ugyan a nagypolitika szintjén – az Európai Parlament és az egyes államok törvényhozásainak szintjén –, esetleg a média egyes megnyilvánulásai szintjén még megjelennek ezek az ultraliberális, minden társadalmi kötöttséget és korábbi megegyezést fellazító, felrúgó aktusok, azonban a társadalom, az egyes ember szintjén ez már nem valósul meg, a társadalom nem akar továbblépni a fenti irányba. Egyes elemzők szerint a 2007-es gazdasági válság hatására is a társadalmak – a további liberalizálódás helyett – jobbra mozdultak.

A politika szintjén követhető ez, hiszen az elmúlt év során Európában lezajlott egyes nemzeti parlamenti választásokon sorra a konzervatív elveket képviselő pártok szereztek többséget és alakíthattak kormányt (így volt ez Norvégiában, Izlandon vagy Németországban). A várakozások szerint Dániában sem kap újra többséget a baloldali kormánypárt, s egész Európára vonatkoztatva is elmondható, hogy a baloldali, szociáldemokrata oldal válságban van.

Elemzések szerint az európai parlamenti választásokon azok az euró-szkeptikus pártok fognak előretörni, amelyek nemcsak ellenzik az EU további integrációját, vagy mélyítését, hanem a tradicionális társadalmi felfogást is támogatják.

Érdekes mozzanatnak tekinthetjük azt, hogy nemcsak Németország 8 tagállamában, hanem magában a Szövetségi Parlamentben sem kaptak helyet a német liberálisok, ennek oka az elemzők szerint a pártnak a pedofília társadalmi és jogi elfogadtatása érdekében kifejtett tevékenysége.

Ha az angolszász sajtót olvassuk, láthatjuk, hogy egyre-másra jelennek meg olyan cikkek, amelyek az eddig kialakult, politikailag korrektnek is nevezhető liberális nézetrendszerrel szemben szólalnak fel. Nemrégiben jelent meg egy 400 oldalas könyv a liberalizmus gyökereiről, melyet maga a szerző Larry Siedentop ajánlott az egyébként pénzügyi kérdésekkel foglalkozó liberális napilapban, a *The Financial Times*-ban: „Remember the religious roots of liberal thought”, azaz „Emlékezzetek a liberalizmus vallási gyökereire” címmel.

Spanyolországban a korábban megengedő abortuszszabályozást épp most állítják vissza a teljes tiltást eltörlő, de szigorúbb keretek közé. Az angolszász világban állandó téma az interneten keresztül szabadon elérhető pornográf tartalmak korlátozása, az internetszolgáltatók arra kötelezése, hogy alapesetben ne lehessen elérni az ilyen jellegű tartalmakat, és hogy ezek a nyilvános helyeken, közlekedési eszközökön működő wifi szolgáltatás során se jelenjenek meg. További követelés, hogy az egyre explicitebb popzenei videókat lássák el az életkornak megfelelő karikákkal, a CD-ken már ismert jelzések és besorolások szerint.

A brit sajtóban egyre-másra kérdőjeleződik meg a permisszív (a megengedő) nevelési modell mindenhatósága, azaz, hogy maga a gyerek dönti el mit, hogyan és miként akar csinálni, tanulni. Brit tudósítások szerint a svéd fiatalok bizonytalanok, amikor önállóan kellene megállni a helyüket az életben, nem tudnak dönteni, magas az öngyilkossági kísérletek aránya körükben. Szintén a brit média közölte azt a bírósági ítéletet is, melyben egy angol anyát azért fosztott meg szülői jogaitól a bíróság, mert nem lépett fel tizenéves gyermekeivel szemben, nem korlátozta a tévénézésüket, internethasználatukat, és ezzel testi és szellemi fejlődésüket veszélyeztette.

A legutóbbi brit statisztikai kimutatások szerint harmincéves mélypontra zuhant a válások száma a házasságok első hét éve alatti időszakban, ami azt jelenti, hogy ugyan kevesebben kötnek házasságot, de a rizikós időszakokat – a házasság 3. illetve 7. évét – jobban átvészelik a párok, mint korábban. Az elemzések szerint ez annak köszönhető, hogy a ma már széleskörűen elfogadott együttélés után csak

azok véglegesítik kapcsolatukat, akik valóban elkötelezettek a házasság mellett, másrészt az együttélés alatt beletanultak a problémamegoldásba. A pozitív statisztikához járul hozzá az is, hogy megváltoztak a társadalmon belüli magatartásminták, a férfiak sokkal gyakrabban és aktívabban vesznek részt a családi életben, valóságos munka- és szerepmegosztás alakul ki, amely nagyban hozzájárul a családi élet fenntarthatóságához.

Nézeteim szerint a gazdasági válság maga is olyan irányba tereli az embereket, hogy újra kell gondolniuk személyes és családi viszonyaikat, és sok esetben a régi, jól bevált megoldások mellett döntenek. Példa erre az Európai Unió egyik elvi tézise, hogy minél több nő dolgozzon, mert az hozzásegít a jóléthez. A brit adatok azt mutatják, hogy önmagában a fizetett munka, a munkahely nem csábítóbb, mint a családi élet. Az Egyesült Királyságban élők egy részétől kereseti viszonyaik miatt ugyanis megvonták a családi pótlékot. A változás azonban azt hozta, hogy e családok nagy részében a nők azt választották, hogy inkább otthon maradnak a gyerekekkel, hiszen saját keresetük nem, vagy éppen csak fedezné a gyermekellátás költségeit. A felmérés adatai szerint a nők nagy többsége egyébként is inkább otthon maradna, ha megtehetné, minthogy dolgozni menjen, ha ez nem lenne anyagi szükségszerűség.

Ugyanígy az a trend, hogy az iskolából kikerülő generáció munkanélküli, vagy nagyon alacsony béreken foglalkoztatott ahhoz vezet, hogy a fiatal felnőttek visszaköltöznek szüleikhez, vagy már el sem költöznek onnan, így ez újra előtérbe hozza a többgenerációs családmodell kérdését és lehetőségeit.

Magyarországra tekintve azt mondanám, hogy „jókor vagyunk jó helyen”. Az új Alaptörvény elfogadásával nem egy lecsengő trend utolsó hullámainra kapaszkodtunk fel, hanem a most kialakuló, újra a tradicionális társadalmi megoldásokat előtérbe helyező és követő irányba állítottuk az országot.

Azt gondolom, hogy a magyar társadalom nagyon lassan változik, és pontosan ennek köszönhetően mintegy túlélte az emberek egymás közti viszonyaira vonatkozó teljes szétziláltság korszakát.

A mai magyar politika középpontjában a család van, amely saját maga dönti el, mit és hogyan akar csinálni, milyen munkamegosztás van azon belül, ki a család feje, adott esetben ki a kenyérkereső. A mai magyar politika nem akarja kvótával elérni a nők politikai és gazdasági életben való szerepvállalásának növelését. A magyar politika nem kötelezi a férfiakat otthonmaradásra a gyermek születése után azzal, hogy ha nem maradnak otthon, elvesztik a GYES egy részét. A magyar társadalom szemlélete szerint az a jó, ha a gyermek otthon van 3 éves koráig. Ez a nézet nem az anya szempontjából vizsgálja a helyzetet, jó-e az, ha a nő dolgozik, ha gyermeket vállal, egyáltalán társadalmilag elfogadható-e ez, mint Németországban, ahol ma is sok előítéllettel kell megbirkóznia a munkát vállaló nőknek. A magyar felfogás szerint a család nemcsak apából és anyából áll, hanem a nagyszülők is részei ennek, akik aktívan közreműködnek unokáik felnevelésében.

Mindez teljes egységben van a bevezetőben említettekkel is, hiszen Széchenyi korának legnagyobb vitája – amely valójában elvezetett az 1848-as polgárosodáshoz – arról szólt, hogy a vegyes házasságokban vajon az állam kívülről megmondhatja-e a családoknak, mely valláshoz tartozóak legyenek a gyermekek, valamint a férj és a feleség. Az akkori vitában megfogalmazódó álláspont az volt, hogy a család az az alapegység, amely határánál az államnak meg kell állnia, és hagynia kell, hogy a család tagjai maguk dönthessenek saját személyes sorsuk felől. Ennél többet ma sem kívánhatunk, és azt gondolom ebbe az irányba indult el Európa is.

Egyéni felelősség, példamutatás

Gróf Nádasdy Borbála író, Franciaország

1.

Ahogy azt életrajzi könyveim harmadik kötetében, annak előszavában Jollas Tibort idézve vallom mind a mai napig.
"sejlet vagy mundeit cserélhet az is ki hazát, hazát holtig nem cserél, de hiú maradhat idegenben is kiben neje mostoha sorsa él."

Tévékenységem seülő hazámért a befogadó országban alól ideitova több mint félvezárada élek minden elsőszámú kötelességemnek tekintetem.

A befogadó ország állampolgárainak lájékoztatása a magyarság kultúrájáról. Ehez természetesen hozzátartozik, hogy megismerjék az ország földrajzi fekvését történelmét. Tudják, hogy a nyelv amit beszélünk leghívebb, és megtartó ereje van.

Mindég és mindenütt, felhívni a figyelmet levezésünkre és értékeinkre. Tere lán, tudomány.

Ha ezeket ismeri nem dől be a media által dejesített igazságtalanságoknak amit az országól hall.

Türelemmel válaszolni, nem lehetetlen maiv kérdéseikre, és soha nem okolni a mai embereket Irianonert.

Mikor a "magyar kisebbségeket és Emberi jogokat védő bizottságnak" voltam tagja, nem értékezeleken beszéltem, vagy politikusoknak

intam, hanem helyben titem usorjokat.
Erdélyben például, hogy lássak, hogy
ott magyarok élnek.

Lenészek zánkosok, tendégreplese, kiud
ez megteszi a magáét. az ismeret
kelesedik. Egyszeri példamulató's, amire
felhígnelnek.

a kétfős állampolgárság teljesen tövényes
és normalis. Minden civilizált országban
létezik. Alól ez nem engedélyezett, ott
nem tartják tiszteletben az elysokat
hangszatott emberifogókat.

Ki ötvenhatban, amikor miut menekül-
tek hagytuk el az országot nem vertettük
el állampolgárságunkat, amiről nem
mondtunk le. Ezt még az antal kormány
hozta tudomásunkra.

az ország alól letelepedtünk bizonyos
idő után megadta az állampolgárságot.
A mai napon, már miut a mi nem-
tedékiünk nem tekintendő emigráns-
nak.

a kétfős állampolgárság tiszont nem-
jelenti azt hogy "világpolgár" vagyok.
Az első kötődés, hűség, a gyökereim-
hez, és bideklődés az ország sorsa iránt.
Műsskeség hogy hazazó állampolgára
lehetek!

a második alól családod alapítottam
dolgoztam és több mint fél életemet
leltem helyi állásra kötelez.
az ország sorsában való beavat-
kozásom természetes, jogom van hozzá.

3.

A „nemzet egyesítése”. Most hogy az, anyaként hivatalosan is erőfeszítéseket tesz ennek érdekében elkéne gondolkoznunk azon a megnyilvánulásokon amit például a néhai miniszterelnök mondott. „délelben tizenötmillió magyar miniszterelnöke vagyok”. Vagy a nagyfiatal úrbajnok aki tizenötmillió magyarent üszött.

A világ magyarságát a már említett egyedül álló nyelv tartja össze és teszi egy nemzeté, és tartja életben. Még akkor is, ha néha sorsdöntő kérdésekben kételkednek, és nem tartanak össze.

Márhol él a világon ma után a lelkevel kell vele kednie megőrzésük a csoda, mint 1956-ban, és a „nemzet egyesítése” létre jön.

Reszteni kell azokról a „konfidaranciairól” akik sajátos különböző pozícióban saját hazájuk ellen dolgoznak. Sokszor értékes munkánkat töltik fel, mert hat „magyarok” mondják, tehát igaz....

„Semelyessen kell ellenük fellépni, keményen, a nemükben néni.”

Most 2014-ben először feladatunk a magyar ifjúságnak erőt önteni, és neményt adni. Külföldi tapasztalatunkal megmagyarítani vagy magyarítani fel a nyugati csodálatában.

4.

Sokat átél, nemzedékünk felelős
a Magyar fővált. Szini a "szerepet
és az összekötés erejében".

Ismerem aival tegzem, hogy akkor
azt mai sokson mondtam a Quófi
címet csak azért használom nemem
előtt, hogy tudják melyik családból
származom. Ősem akik sokat tettek
az országért és akikre Búcsó tagok,
báró majd Quófi címet viselték.

Quófi Lászlódy János

DOURDAN. 2014. II 28.

Délvidéki magyar golgota 1944-45

Vándorkiállítás

A Nők a nagyvilágban konferencia szünetében Ékes Ilona országgyűlési képviselő, a Nemzeti Összetartozás bizottságának tagja nyitotta meg az 1944-45-ös délvidéki ártatlan áldozatok emlékére készült vándorkiállítást. A 18 tabló bemutatja a történelmi hátteret, képet ad az elkövetőkről és az áldozatok széles köréről. Dr Botlik József megnyitó beszédében hangsúlyozta, az áldozatok emlékére készült kiállítás méltó a 70 évfordulóhoz, és az Alapítvány tiszteletbeli kuratóriumi elnökeként elmondta, hogy a kiállítás országjáró körútra indul, hogy minél többen megismerhessék történelmünk e rövid, de gyászos fejezetét. A kiállítás megnyitóján jelen volt Schmittné Makray Katalin asszony, a Keskenyúton Alapítvány védnöke is.

Részt vevő szervezetek

Brazíliai Magyar Egyesület

A Brazíliai Magyar Egyesület az 1926-ban alapított Segélyegylet és az 1985-ben alapított São Pauló-i Magyar Ház összefonódása révén jött létre. A szervezet tevékenysége sokrétű: fő feladata a magyar kultúra és hagyomány

megőrzése, népszerűsítése a Magyar Ház falain belül, valamint a Balázs Péter Szeretetotthon (Idősek Otthona) fenntartása, amely – azon kívül, hogy harminc idős embernek ad otthont – komoly társadalmi tevékenységet folytat. Az egyesület a következő érdeklődési körbe tartozó csoportokat fogja össze: népzene, néptánc, sporttevékenység, konyhaművészet, irodalom, tudomány, vallás, cserkészlet, és ide tartozik a kereskedelmi kamara is. Ezenkívül a szervezet munkájához tartozik a következő magyar nemzeti ünnepekhez kapcsolódó rendezvények lebonyolítása is: március 15., augusztus 20. és október 23. A tagok számára különböző szolgáltatásokat is nyújt: magyar nyelvtanfolyamok, könyvtár működtetése, havi hírlevél kiadása, újság elektronikus formátumban, valamint számos társasági esemény létrehozása az év során.

Mit jelent nekünk a magyarság, a magyar anyanyelv és kultúra, a kettős állampolgárság intézménye, a nemzetegyesítés, a szülőföld, a gyökerek? Annak érdekében, hogy minél pontosabban definiáljuk a fenti fogalmak jelentését és jelentőségét közösségünk számára, egy interneten kitölthető kérdőív kiküldése mellett döntöttünk, melyet levelezőlistánkra kiküldtünk.

A kezdeményezést nagy érdeklődés övezte, számtalan válasz érkezett vissza hozzánk. A kérdőívet 490 személy töltötte ki, 2014. február 17-18. között. A válaszadók többsége (87%) 30 év feletti, magyar származású, akiknek szülei, vagy nagyszülei magyarok (90%), közel 14% pedig az anyaországból érkezett magyar.

A magyar anyanyelv és kultúra a megkérdezettek 80%-ának a családi származással való azonosulást jelenti; 38% az egyedisége miatt értékeli nagyra a magyar nyelvet, amely egy kifinomult kulturális identitáshoz kötődik, míg 29% számára a nyelvismeret teszi elérhetővé a magyar kultúrát, annak megnyilvánulásait. A magyarság fogalma a válaszadók 48%-ának azt jelenti, hogy magyarnak vallja magát, földrajzi elhelyezkedéstől függetlenül; 48% szerint a magyarságtudat fellelhető a mindennapokban is (ételek és szokások vonatkozásában), valamint 37% érzi magáénak a „magyar virtus” harcos erejét.

A kettős állampolgárság intézménye 61% számára a gyökerekhez való visszatérést, vagy azok újbóli felfedezését jelenti, 45%-nak a magyar és egy másik állampolgárság meglétét, míg 22% számára egyfajta lehetőséget jelent. A magyar gyökerekhez a válaszadók 65%-a származást, 45% egy másik kulturális identitást társít; 39% kiemeli, hogy számára azt jelenti, bárhol a világon magyarnak érezheti magát, míg 29% számára a felmenők hiányát jelképezi. A szülőfölddel kapcsolatban a megkérdezettek 73%-a úgy gondolja, ez az őseik földjét jelenti, 31% kiemeli, hogy ez az az ország, ahol a családjuknak nehézségei támadtak és ezért emigrálni kényszerültek, 26% pedig a családi elmesélések alapján egy idealizált helynek képzei. A nemzetegyesítés fogalmát 46% úgy értelmezi, mint ugyanazon nemzethez való tartozás lehetőségét, 46% számára a nemzeti érzet megerősödését jelenti, 39% számára a valahova tartozás érzését, és 18%-nak mindez egy utópisztikus álmot jelent.

Általánosságban észrevehető, hogy az anyanyelvhez, kultúrához, gyökerekhez és a szülőföldhöz való viszonyulásban nagy szerepet játszanak a családi kötelékek. A kettős állampolgárság és a nemzetegyesítés fogalmi kapcsán a származáson alapuló hovatartozás érzése nyilvánul meg.

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Ráth Magdolna képviselte.

Cseh- és Morvaországi Magyarok Szövetsége

A Cseh- és Morvaországi Magyarok Szövetsége 1990. február 24-én alakult meg, tehát a jövő évben tölti be fennállásának 25. évét. Ez a Csehországban élő magyarok legnagyobb civil közössége, amely jelenleg a szövetség központján kívül hét városban működik: Prágában, Brnóban, Teplicében, Osztravában, Lovosicében és Olmútzben.

A szervezet fő célja: ápolni, megőrizni, továbbadni anyanyelvünket, kultúránkat, hagyományainkat. Ennek érdekében az egyes alapszervezetek klubtalálkozókat tartanak, melyek helyenként hetente, máshol havonta vannak megtartva. Rendszeresen megemlékezünk nemzeti ünnepeinkről, történelmi, irodalmi, zenei, képzőművészeti területeken jelentős nagyjaink jubileumairól. A magyar kulturális napok műsorain keresztül igyekezünk a magyar kultúrát közvetíteni a cseh közönség felé is. 1993 óta folyamatosan jelenik meg nemzeti lapunk, a *Prágai Tükör*, amelyet évente hatszor, ezer példányban jelentetünk meg.

Tagjaink számára fontos nemzeti hovatartozásunk, identitásunk megőrzése. Gyökereink többnyire a Felvidéken vannak. Szoros kapcsolatot tartunk szülőföldünkön élő rokonainkkal. Nagyra becsüljük anyaországunk igyekezetét, a nemzetegyesítés területén kifejtett munkáját. Tagjaink jelentős része már megszerezte, illetve intézi a magyar állampolgárság felvételét, amelyet 2014. január 1-től a cseh állampolgársági jog engedélyez.

<http://www.csmmsz.org/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Rákóczi Anna képviselte.

Csíki Anyák Egyesülete

A Csíki Anyák Egyesülete 2011 márciusában jött létre azzal a céllal, hogy a csíki édesanyákat összefogja, és támogassa őket azon törekvésükben, hogy felelősségteljes, gondoskodó szülőként kiteljesedjenek, szülői hivatásukat a feladathoz méltó módon láthassák el, s testi, lelki és szellemi értelemben véve is egészséges gyermekeket nevelhessenek. Tevékenységünk a várandósság, szülés, szoptatás, nevelés tárgykörét érintő ismeretterjesztéssel, segítségnyújtással, valamint a gyermekkultúra népszerűsítésével kapcsolatos feladatokat foglal magában.

Úgy gondoljuk, az általunk folytatott tevékenységek az egyetemes emberi értékek és a sajátos nemzeti értékek védelmét egyidejűleg szolgálják. Hagyományainkra és anyanyelvünkre büszkék vagyunk. Tudatában vagyunk annak a felelősségnek, ami kultúránk megőrzésének terén is, és az élet sok más területén ránk, anyákra hárul. A legfontosabb mégis az, hogy számunkra a magyar anyanyelv és kultúra a legtermészetesebb élettér. Ami természetesen adott az egyén számára, az szervezetünk számára tudatos vállalás: ezt az életteret gyermekeink számára minél tovább és minél nagyobb épségben megőrizni. Az ő boldogságuk, boldogulásuk záloga nem csupán a családhoz, hanem a nemzethez való biztonságos kötődés is. A magyar állampolgárság intézménye nemcsak erkölcsi elégtétel számunkra, hanem egy biztosíték is gyermekeink jövőjét illetően. Ők pedig a nemzet megmaradásának biztosítékai.

<http://csikianyak.ma/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Tiboldi Beáta képviselte.

Edmontoni Kanadai Magyar Kultúrkör

A Kanadai Magyar Kulturális Tanács 2001-ben alakult országos szövetség, mely számos magyar szervezet összefogója. Ide tartozik az Edmontoni Kanadai Magyar Kultúrkör is, mely 1942 óta Edmonton város legnagyobb magyar egyesülete. A Kultúrkör otthona, a Magyarház 1971-ben nyitotta meg kapuit, azóta több ezer magyarnak és magyar származású kanadainak nyújt otthont. Széleskörű programjaink, a néptánc csoportunk, a Kodály ösztöndíj, jótékonyági bálunk, valamint nemzeti ünnepeink méltó megemlékezése: mind a magyar kultúra fenntartását, a magyar identitást, Magyarország és a diaszpórában élő magyarok szoros kapcsolatainak építését és azok ápolását hivatott szolgálni.

Mit jelent az Edmontoni Kanadai Magyar Kultúrkör tagjainak a magyarság? Az 1800-as évek végén érkező első telepesek óta minden évtizedben más és más okok miatt, és más célokkal érkeztek és érkeznek magyarok városunkba. Először gazdasági menekültként jöttek Kanadába, majd a kommunizmus alatt politikai menekültként. A mai magyar emigránsok túlnyomó részben szerencsét próbáló vendégmunkások, akiknek a jólét lehetősége az irányadó. Bármennyire is változik a kanadai magyar emigráció képe, mindegy milyen képesítéssel, végzettséggel, politikai beállítottsággal, gazdasági háttérrel vagy okkal érkezik valaki Kanadába, a magyar szó és a magyar közösség a kultúrát, a magyarságot, magyar gyökereinket, haza és családszeretetünket, gyermekkorunkat, neveltetésünket jelenti számunkra. A magyar anyanyelv és kultúra, valamint hagyományaink megőrzése az idősebbeknek a gyökereket, a következő, már Kanadában született generációnak pedig a hovatartozást jelenti.

Edmonton város multikulturális képében a magyar közösség elismert helye arról ad tanúságot, hogy ha földrajzilag ugyan messze, a szívünkben akkor is magyarok maradunk. Kötődésünk arra kötelez bennünket, hogy ápoljuk hagyományainkat, kultúránkat, és büszkén vállaljuk magyarságunkat. A kettős állampolgárság lehetőséget ad arra, hogy hálánkat fejezzük ki Kanadának, amiért kanadaiként toleranciára, türelemre, embertársi szeretetre nevelt minket. Megtanította nekünk azt is, hogy az anyagi jólét, a magasabb életszínvonal embertársaink megsegítésére kötelez. Bármennyire is elsajátítjuk az angol nyelvet, kanadaiként éljük napjainkat, a szívében tagadhatatlanul magyar marad a kanadai magyar.

<http://www.edmontonhungarian.com/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Bessenyei Agnes és Szenthe Anna képviselte.

Felsőőri Kétnyelvű Szövetségi Gimnázium

Iskolánk, a Felsőőri Kétnyelvű Szövetségi Gimnázium 1992. szeptember 9-én nyitotta meg kapuit a burgenlandi magyarok és horvátok nyelvének, kultúrájának ápolása céljából. Ezzel megvalósult a két évtizede vágyott és várt lehetőség arra, hogy a magyar és horvát nyelvet az érettségi vizsgával lezáruló képzésben lehessen tanulni. Az intézményben a népcsoportnyelvek oktatásán túlmenően a legtöbb tantárgy tanítása két nyelven történik, tehát a magyar osztályokban magyarul és németül. Ennek során a különböző műveltségi területek szakszókincsét is elsajátítják a tanulók.

A burgenlandi magyarság számára ezzel a gimnáziummal az 1976-os népcsoport-törvény egy fontos pontja vált valósággá. Tudvalevő ugyanis, hogy a nyelvhasználatban jelentős változás következett be Burgenland fennállásának eddigi 90 esztendejében. A gimnázium megnyitásakor már kevés burgenlandi fiatal beszélt anyanyelvi szinten a magyart. Mivel az 1989-es fordulat következtében emelkedett a nyelv presztízse, egyre többen kezdtek magyarul tanulni, vagy a bizonyos szinten meglévő tudásukat bővíteni. Ma több olyan tanulónk van, aki a népiskolában alaposabb képzést kap, otthon viszont kevésbé beszél a nyelvet. A mai szülők generációjának ugyanis nem volt lehetősége érettségiig felmenő magyartanításon részt venni. Mivel a XX. század második felében a magyarországi politikai helyzet miatt sem volt attraktív ez a nyelv, sok szülő – ugyan a népcsoportéhoz tartozik – nem tud gyermekével magyarul beszélni. Annál fontosabb tehát az iskolai magyartanulás szerepe. Az alsó tagozat heti négy és a felső heti három óráját számos nyelvgyakorlási lehetőség egészíti ki. 2001-ben indítottuk a magyar fordítóműhelyt a felsős osztályok számára, hogy a munkahelyi elvárásoknak még inkább eleget tudjanak tenni végzőseink. A közvetítő szerepet segítenek elsajátítani a fordítási gyakorlatok. A nyelvi hetek és versenyek, színházlátogatások és diákcserek mind-mind fejlesztik a tanulók nyelvtudását is.

Egy intézmény sikerét és színvonalát az eredmények mutatják. Statisztikákkal ugyan nem szolgálhatunk, de a visszajelzések alapján tudjuk, hogy végzettjeink megállják helyüket a munkahelyükön, az egyetemeken és főiskolákon. Magyartudásuk számos állásban előnyt, jobb esélyt jelent. A népcsoport tagjai visszatérnek Burgenlandba, és elősegítik az itteni magyarság fennmaradását, a nemzetközi kapcsolatok ápolásában pedig híd szerepét tölthetik be. 20 év után már kollégáink sorában köszönhetjük egykori diákjainkat, akik a különböző magyar szervezetek és egyesületek munkájából szintén kiveszik részüket, megteremtve ezzel a kultúra továbbadásának lehetőségét.

<http://www.bg-oberwart.at/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Veréb Ilona képviselte.

Finnországi Magyarok Egyesülete

A Finnországi Magyarok Egyesülete 1993 márciusában alakult azzal a céllal, hogy összefogja, közösségbe tömörítse az addig spontánul találkozó, itt élő magyarokat. Alapelvként fogalmaztuk meg, hogy a külföldi magyarság megtartásának legfontosabb pillérei a család, a magyar nyelv, valamint a magyar kultúra és a magyar hagyományok ápolása. Ebben a szellemben dolgoztunk, és dolgozunk továbbra is.

Kivonat az alapszabályból: „Az egyesület a finnországi magyarok pártpolitikailag független országos szervezete. Célja összefogni a Finnországban tartósan vagy átmenetileg élő magyarokat, öntevékeny lehetőséget biztosítani anyanyelve és kultúrája ápolására, gyakorlására, együttműködni hasonló célú szervezetekkel, valamint állást foglalni az anyaország határain kívüli magyarságot érintő kérdésekben. A célkitűzés megvalósítására kulturális, tájékoztató, sport, családi és egyéb összejöveteleket, találkozókat, gyűléseket, műsorokat és esteket szervez. A szervezet szükség esetén kiadványokat jelentet meg.”

Minden, amit a magyarul beszélő emberek létrehoztak, a magyar kultúrát képezi. Mi együtt, akik ezt a nyelvet beszéljük, a kultúra létrehozóiként a magyarságot alkotjuk, még akkor is, ha nem egy tömbben, csoportban élünk a világon. Úgy érzem, lehetek bárhol, teljesen idegen népek között, hogy ha beszélhetem az anyanyelvem legalább úgy, hogy magyarul hangosan olvassak valamit magamnak, akkor meg tudok maradni magyarnak, bár a kultúrámat nem biztos, hogy tudom ápolni. Milyen szép ez a szó, hogy anyanyelv. Nekem ez nagyon drága fogalom és ragaszkodom hozzá.

Megkaptam a magyar állampolgárságot, amit a szüleimtől kétszer már elvettek. Akárcsak egy fa, amely a gyökerein keresztül tud életben maradni, úgy minket is, bárhol a világon a szülőföldi élmények átsegítenek minden akadály leküzdésében. Hála szüleimnek, akik anyatejjel, szóval és tettekkel tanítottak meg arra, hogy aminek születéssel, azt soha fel ne add. Bárhová kerülhetsz a világon, a szülőföldön szerzett tapasztalatok, hagyományok, ízek, zamatok mindig a rendelkezésre állnak, csak gondolatban kell visszatérni és meríteni azokból.

<http://www.magyarutca.org/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Huhtala Zsuzsanna képviselte.

Hamburgi Magyarok Egyesülete

Hamburg városállam levéltárában található egy 1908. január 20-án keltezett bírósági okmány, amely a magyar egyesület hivatalos bejegyzéséről tanúskodik. A HME (Hamburgi Magyarok Egyesülete) kalandos történetéről az egyesület centenáriumi ünnepségén elhangzott beszédből többet is megtudhatnak az érdeklődők honlapunkon. Érdekes végigkövetni 100 év történetét, olvasva a különböző korok, társadalmi rendszerek emberének viszonyulását hazájához, magyarságtudatához. Széthúzás, viták, összefogás – ma sincs másképp.

Megváltoztak az idők, ma egy idegenben működő szervezet nem jelenti azt, amit pl. az 1956-os forradalom után kivándorló magyaroknak, elszakítva hazájuktól képviselt. A globalizált világ emberének a média szinte korlátlan mennyiségben szolgáltat információkat, anyanyelvén nézhet tv-t, hallgathat rádióadókat, vagy utazhat haza, ahányszor csak ideje és anyagi helyzete megengedi. Minek menjek én egy magyar egyesületbe? – sokan teszik fel a kérdést. Ezzel a problémával küszködnek az idegenben működő szervezetek egytől egyig, de – ha változó taglétszámmal is – legtöbbször fennmarad.

Új kihívást jelent az utóbbi 2 évben nagy létszámban érkező, főleg fiatal munkavállalók, munkakeresők érdeklődésének felkeltése. Ennek legfontosabb pillére a jövő és a folytonosság, a gyerekcsoportok működtetése. Örömmel tapasztaljuk, hogy erre az igény megvan. Tehát a szülőföldtől, gyökereiktől e fiatalok legtöbbször nem válik meg, s ha idegenben próbálnak is szerencsét, fontosnak tartják, hogy gyermekeik magyarul beszéljenek. A HME-ben működő gyerekcsoport növekvő létszámnak örvend. Különböző foglalkozások, néptánc, Mikulás, húsvéti tojásfestésen túl az idei március 15-i ünnepségünket a kicsik bevonásával rendezzük.

A választott ország állampolgárságának felvétele régen sok munkavállalónak elengedhetetlen volt. Többen közülünk viszont nem vettük fel a német állampolgárságot, mert nem akartunk magyar állampolgárságunktól megválni. A kettős állampolgárság újra lehetővé vált, s ezzel sokan élnek – visszavéve magyar állampolgárságukat. Ez magyarságtudatukat tükrözi, amely magyar nyelvű előadásokkal, kulturális eseményekkel, népi táncal, összejövetelekkel jól fenntartható, illetve fejleszthető. Ehhez igyekszünk változatos programokat szervezni, részben saját erőből, bevonva egyesületi tagjainkat, részben meghívott vendégekkel. A Németországi Magyar Szervezetek Szövetsége (BUOD) segítségével több sikeres estet tudtunk megvalósítani, pl. a sepsiszentgyörgyi Osonó Színház műhely produkcióját; az október 23-i megemlékezésünket Kilyén Ilka marosvásárhelyi színésznővel; Majoros Katalin a Budapesti Vakok Intézete tanárnőjének

előadását. Havonta egyszer a magyar nyelvű református Istentisztelet és a katolikus mise is fontos szerepet tölt be a magyarságtudat fenntartásában.

A nemzetegyesítés mást jelent egy Magyarországról Nyugat-Európába költözött magyarnak, mint a romániai, vajdasági, felvidéki magyaroknak, akár otthon, akár a választott országban. Létszámban és aktivitásban a nem magyarországi magyarok, főleg Erdélyből komoly tényezőt képeznek a HME-ben.

<http://hamburgi-magyarok.com/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Friedrichne Ireghy Annamária képviselte.

Horvátországi Magyarok Demokratikus Közössége

A Horvátországi Magyarok Demokratikus Közössége (HMDK) hivatalosan 1993 tavaszán alakult meg, ezt követően jegyezték be demokratikus, pluralista, pártok feletti szervezetként, mint Horvátország magyar nemzetiségű állampolgárainak, társadalmi szervezeteinek, egyházi közösségeinek önkéntes, nemzetiségi alapú társulását. Tevékenységi köre kiterjed mindazon területekre, amelyek bármilyen módon befolyásolják közösségünk életét, azaz teljes körű érdekképviseletet lát el. Alaptevékenysége mellett a hangsúlyt mindig az aktualitásokra helyezi.

Fő célja, hogy megőrizze és fejlessze a horvátországi magyarság nemzeti önazonosság-tudatát. Szervezze és összehangolja az alkotótevékenységet a kultúrában és hagyományőrzésben, az oktatásban és közművelődésben, a gazdaságban és az élet egyéb területein. Küzd a törvény által biztosított jogok maradéktalan érvényesítéséért, folyamatosan figyelemmel kíséri magyarságunk alkotmányos és jogi helyzetét. Síkraszáll az anyanyelv megtartásáért, ápolásáért és alkalmazhatóságáért. Kiemelt fontosságot tulajdonít az anyanyelvű óvoda- és iskolahálózat megőrzésének, valamint a magyar nyelvű írott és elektronikus sajtó fejlesztésének. Segíti a szülőföldön való boldogulást, a gyökerekhez való ragaszkodást.

A közösség elsőként üdvözölte a kettős állampolgárság intézményét, a magyar kormány hivatalos partnereként küldetésnek tekinti a visszahonosítási folyamattal járó ügyintézésben való segédkezést, és nagy hangsúlyt fektet arra, hogy a horvátországi magyarok minél többen éljenek szavazati jogukkal.

<http://hmdk.hr/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Kriják Krisztina és Prosszer Szanella képviselte.

Hungária Egyesület, Argentína

Az argentinai magyarságnak 1924 óta volt újságja. 1929-ben indult meg a *Délamerikai Magyarság*, amely az évek folyamán sok alkalommal váltott szerkesztőt és cserélt nevet. 2004 januárjában megszűnt. Hogy a kolónia ne maradjon összekötő kapocs nélkül, 2005 márciusában Haynálné Kesserű Zsuzsánna független, privat kezdeményezésként megindította és 9 éven át szerkesztette Dél-Amerika egyetlen magyar nyelvű sajtótermékét, az *Argentínai Magyar Hírlap* havilapot, amelynek utolsó száma 2014 márciusában jelent meg.

1978-ban nyílt meg a Hungária Könyvbarátok Köre kölcsönkönyv- és levéltár (HKK), amelynek az Olivoson (Buenos Aires) működő Hungária Egyesület nyújt fedezet, és amely minden érdeklődőnek szabad rendelkezésére áll.

A könyvtárral járó munkák kezdettől fogva önkéntes alapon történtek, a létesítmény önfenntartásból működik. A kezdeti első 500 példányból bővült ki a jelenlegi beiktatott és listázott állomány, amely meghaladja az 5000 kötetet. Most már kibővítünk.

Az argentinai emigráció teljes elszigeteltségben élt fél évszázadon át. Magunkra voltunk utalva, és már gyerekkorom alatt példát meríthettem szüleim és generációjuk önfeláldozó magyarságmentéséből, alkotóerejükből. Kötelességként oltódott belénk, hogy az ő művüket tovább kell vinnünk, és utódainknak továbbadnunk a magyarságtudatot, a magyar nyelvet-kultúrát és a gyökerek ismeretét. Ez egy életre szóló feladat. Az általam alapított és ápolat két szervezet is ezt a célt szolgálta végig.

A nagy kihívás abból állt, hogy a kevésbé meggyőződött szülőket bevonjuk az ezzel járó pluszmunkába a gyerekek részére, hiszen ez a külön tanulás, munka 1990-ig kizárólag idealisztikus pillérekre épült. Ezen felül új emigráció híján szaporodtak a vegyes-házasságok, és gyakran csak a magyarság iránt szimpatizáló házastárs esetén lehettünk sikeresek.

Az 1990-es fordulópont után a magyar kormányokkal felvehettük a kapcsolatot. 2010 óta kifejezett segíteni akarást tapasztalunk irányunkban, amely számos, részünkre előnyös programban, projektben valósul meg. Az argentinai magyar kolónia számára ez a beállítottság életmentést jelent. Hálásak vagyunk érte!

http://www.lamoszsz.org/argentina_hungaria.html

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Haynálné Kesserű Zsuzsánna képviselte.

Kanadai Magyar Írók Szövetsége

A Kanadai Magyar Írók Szövetsége az 1968-ban, Ottawában alapított Kanadai Magyar Írók Körének jogutódja. Szerzői esteken, hazafias és kulturális rendezvényeken szolgáljuk a magyar irodalmat, a magyar nyelv megőrzését. Az évek folyamán 11 önálló antológiát adtunk ki, melyből kettő angol nyelvű. Bibliográfiai adatok mutatják, hogy a százat is meghaladja azon írók, költők, irodalmárok és bibliográfusok száma, akik önálló kötetekkel is rendelkeznek. Tagjaink egyaránt publikálnak Magyarországon és Kanadában.

A magyar nyelv az idegen nyelvi környezetben megtartó erő, kapaszkodó az emigrációs évek nehézségei közepette. Ugyanakkor Kanada lehetőséget ad arra, hogy a nemzetiségek megőrizték sokszínűségüket. Íróink-költőink örömmel élnek ezzel a lehetőséggel, amellet, hogy nem is kevés számban áttérnek az angol nyelvre, de többnyire lélekben és témáikban megmaradnak magyarnak. Tagjaink között szép számmal jelen vannak az elszakított területekről ideszármazott alkotók, akik ezáltal, mondhatni országhatárokon átívelően őrzik magyar gyökereiket.

A kettős állampolgárság intézménye még szélesebbre tárta azt a lehetőséget, hogy az emigrációban alkotók könnyebben publikálhassák műveiket az anyaországban. A magyar történelmi hagyományok különös felelősséget rónak az író emberekre, hiszen a magyar író-költő közösségének mindig szellemi vezetője, irányítója volt. A kanadai magyar írókról alapvetően elmondható, hogy gyönyörű nyelvünknek köszönhetően az egységes magyar irodalom tagjainak érezzük magunkat, s minden törekvésünk, hogy alkotásainkon keresztül őrizzük magyar önazonosságunkat és kultúránkat.

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Simándi Ágnes képviselte.

Lazarenum Alapítvány – Vártemplomi Diakóniai Központ

1992-ben alapítottuk a Lazarenum Alapítványt a Vártemplomi Diakóniai Szolgálatokra nézve, melyeknek keretében a következő munkaprogramok vannak: Lidia Otthon, (Eminescu utca 30.), amely árvaházként működik. Felneveltünk már 20 árva gyereket, akik közül többen alkalmazásban vannak, néhányan pedig továbbsegítő intézetben. Jelenleg egy újabb csoportot nevelünk, akik teljes ellátásban részesülnek.

A Vártemplomi Diakóniai Otthonban (Eminescu utca 28.) 49 testvérünket gondozzuk. Az utóbbi két évtizedben nagyon sok idős szorul ellátásra, akiknek gyerekei elhagyták az országot, ezért próbáljuk bővíteni intézetünket. A gondozottak 1-2-3 ágyas szobákban laknak, a házban tágas nappali, gyülekezeti terem, ebédlő van, az udvarban kert fákkal,

virágokkal, padokkal, ahol napközben tartózkodhatnak. Összesen 27 alkalmazottunk van, ezzel is segítjük itthon maradt testvéreinket, akik állás nélkül maradtak.

Az Utcagyerek Misszió keretében a Pici Házban (Avram Iancu utca 3.) 27-30 gyereket is fogadunk nappali foglalkoztatásra. Nagyjából szegény magyar családok, illetve roma családok gyerekeiről van szó, akik utcai kérégetésből tartották/tartják fenn magukat. A kicsiket iskolába írtuk, onnan a Pici Házba érkeznek, ahol meleg ebéddel várjuk őket, és ahol két magyar pedagógus foglalkozik velük. Felkészítik őket a következő iskolai napra, vallásos nevelésben részesülnek, ismertetik velük a magyar irodalmat, történelmet.

Nagycsaládos Otthonteremtő Programban (Hármasfalu) mintegy 150 erdélyi családot tartunk számon – többgyermekes magyar családokat – felekezeti hovatartozás nélkül. Hármasfaluban hat parasztház felvásárlásával és feljavításával lehetőséget teremtettünk, olyan emberek elszállásolására, akik adósságaik miatt, anyagi nehézségeik miatt hajléktalanokká váltak gyerekeikkel együtt. Jelenleg négy família számára biztosítottunk helyet. Itt lehetőségünk van külföldi önkéntesek fogadására. Indítottunk egy háttérgazdálkodást az intézeteink számára.

A marosvásárhelyi Diakóniai Otthonunkban van egy tágas, szép termünk (Bocskai Terem), ahol közművelődési programjaink vannak: konferenciák, bibliaórák, közös foglalkozások számára.

A mi szülőföldünk Erdély és a mi hazánk Magyarország. Sosem tudtunk másképp gondolkodni. Ha volt papírunk erről, ha nem: a tudatunkban, a szívünkben ez él. A legnagyobb üdöztetések idején is kicsi, eldugott falvakban, titokban tanultuk a Himnuszt és a Szózatot. Csak az anyanyelvünket áptuk, magam is 12 éves voltam, amikor először román szót hallottam a bentlakásban.

Hogy a jelenlegi magyar kormány kiharcolta és megvalósította nemzetünk egyesítését, nagyon nagy öröm számunkra. Most sem értjük, miért kell Magyarországnak ekkora szétdaraboltságban létezni. Köszönjük támogatásaikat, erőfeszítéseiket, amelyeket iskoláink védelmére, intézeteink fenntartására adnak. Minket a Bethlen Gábor Alap pályázatok útján, illetve az Ökumenikus Szeretetszolgálat támogat rendszeresen, iskola felszerelésekkel, élelemmel. Ezúton is hálásan köszönjük mindezt.

<http://diakonia.hu/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Fülöp G. Dénesné Suba Ilona képviselte.

Lengyelországi Magyar Egyesület – Divéky Adorján Hétvégi Magyar Iskola

A Lengyelországi Magyar Egyesület 1994-ben alakult meg. A megalapítást a Varsóban élő és rendszeres találkozóikat szívügyüknek tekintő magyarok határozták el, akiknek már itt születtek gyermekeik és unokáik. Alapszabályát az 1995. március 30-án tartott alakuló közgyűlésen fogadták el.

A közösség tagjai azok a magyarok és leszármazottaik, akik a történelem és saját, egyéni döntéseik folytán sorsukat véglegesen a lengyelek hazájához kötötték. A Lengyelországi Magyar Egyesület politikamentes, önigazgatású, független szervezet, melynek célja a magyar nemzeti identitástudat megőrzése, a magyar kultúra és anyanyelv ápolása, a Lengyelországban élő

magyarok közötti kapcsolat kialakítása, kapcsolattartás az anyaországgal, a magyar kultúra terjesztése Lengyelországban, valamint a hagyományos lengyel-magyar barátság ébrentartását szolgáló eszmék és vállalkozások ösztönzése.

Kitűzött céljaink megvalósítása érdekében találkozókat, közös ünnepeket rendezünk, felkutatjuk a lengyelországi magyar emlékhelyeket, továbbá a Varsói Magyar Nagykövetséggel és a Magyar Kulturális Intézettel együtt immár 15 éve működtetjük a Divéky Adorján Hétvégi Magyar Iskolát, amely akkreditáció nélkül, honismereti szakkörként tevékenykedik. Az iskola tanárai és diákjai (25-30 tanuló) a Varsói Magyar Kulturális Intézetben találkoznak kéthetente szombaton. Az oktatók ingyen végzik munkájukat, a gyerekek díjmentesen látogathatják az iskolát. Az egyesület non-profit szervezet lévén pályázatok útján teremti elő a programok megvalósításához szükséges anyagi fedezetet.

Mit jelent számunkra a haza, a nemzet és a magyar nyelv? Kölcsey Ferenc sorait idézve: „Meleg szeretettel függj a hon nyelvén! mert haza, nemzet és nyelv, három egymástól válhatatlan dolog; s ki ez utolsóért nem buzog, a két elsőért áldozatokra kész lenni nehezen fog. Tiszteld s tanuld más mívelt nyelvét is, (...) de soha ne feledd, miként idegen nyelveket tudni szép, a hazait pedig lehetségig mívelni kötelesség.”

<http://www.nyeomszsz.org/pol.html>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Gedeon Márta képviselte.

Litvániai Magyarok Báthory István Kulturális Szövetsége

A szövetség 1990-ben alakult meg, ettől kezdődően tagja Litvánia Nemzeti Kisebbségi Szövetségének, 2001-től pedig a Nyugat-Európai Magyarok Országos Szervezetek Szövetségének (NYEMOSZSZ) is.

Magyarországnak és Litvániának soha nem volt közös határa, de a korabeli hatalmi érdekek gyakran átszöttek és meghatározták uralkodóinak sorsát. Ezért – a nemzeti öntudat megőrzése, az anyanyelv és a hagyományok ápolása mellett – a szervezet működésének fontos célja feltárni a két ország rendkívül gazdag történelmi-kulturális kapcsolatainak múltját, megőrizni a magyar vonatkozású történelmi emlékeket. Fontosabb eseményeink és eredményeink: az első litván-magyar és magyar-litván kisszótár szerkesztése és kiadása 1997-ben. A Báthory terem és a Magyar stúdiumok termének avatása a Vilniusi Egyetemen 2001-ben: itt kapott helyet a Báthory emléktábla állandó kiállítása, valamint a szövetség könyvtára. Báthory István erdélyi fejedelem,

Lengyelország királya és Litvánia nagyfejedelem emléktáblájának avatása 1994-ben az általa alapított Vilniusi Egyetemen. Nemzetközi tudományos konferencia 2008-ban a – litván történészek által Litvánia „magyar korszakának” nevezett – XVI. századi magyar emlékeiről: Báthory István litván nagyfejedelem és hadvezére, Bekes Gáspár érdemeinek méltatása, valamint a konferencia anyagának kiadása. Szent Hedvig, I. Nagy Lajos magyar király leánya, Lengyelország királynője és Litvánia fejedelemasszonya történelmi szerepe és érdemei: nemzetközi tudományos kongresszus megszervezése, és anyagának megjelentetése 2010-ben. Bakfark Bálint, erdélyi szász, a litván nagyfejedelem lantosa emlékére megrendezett nemzetközi szimpózium és lantzene-előadás, a rendezvény anyagának kiadása 2011-ben. Végül a Szent László magyar király, a Vilniusi székesegyház védőszentje tiszteletére rendezett emlékest 2012-ben: az orgonakoncert, valamint Szent László kápolnáját és oltársobrát, illetve a rendezvényt bemutató leporelló-anyag publikálása.

A magyar anyanyelv és kultúra jelenléte, a nemzetegyesítés elősegíti a szülőfölddel való közvetlen, élő kapcsolattartást, ösztönzi a világban szétszóródott magyar szellemi kincsek – magyar értékek feltárását és ápolását, a világ felé való tolmácsolását. Így nyílik lehetőség szorgalmazni a kultúrák közötti dialógus minél teljesebb kibontakozását, a tágabb értelemben vett értelmes emberi élet megteremtését a kis közösségekben, Európában, illetve szerte a világban. Szövetségünk törekszik megőrizni névadója, Báthory István szellemi örökségét, amelyet 1584-ben, az erdélyi hármastanácsnak írt levelében így

fogalmazott meg: „Az, kik élünk, és Isten gondviselést bízott ránk, nem csak magonknak, sem csak az mi időbelieknek kellene élnünk, hanem utánunk valóknak is.”

<http://www.nyeomszsz.org/lt.html>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón R. Homoki Mária képviselte.

Magyar Máltai Segélyszervezet Nagyváradi Csoportja

A Magyar Máltai Segélyszervezet Nagyváradi Csoportja a 2000-es évek elején alakult meg Nagyváradon, de csak pár év kihagyás után, 2012-től vett részt hatékonyabban és szervezettebb módon Bihar megye és a város szociális életében. Ekkor, Bruncsák Gyöngyi vezetésével, lelkes csapat gyűlt össze, akik magukénak érzik a Máltai Segélyszervezet alapgondolatait, és ezek szellemében, lehetőségükhöz mérten, támogatóik jóvoltából egyre több hátrányos helyzetben lévő személynek segítenek.

Az elmúlt években többek között egészségügyi ellenőrzéseket, karitatív ruhavásárt, ételkészítést, gyermekeknek sportvetélkedőket szerveztek, de folyamatosan felügyelik a megye szegényebb roma családjainak sorsát is, akiket havonta-kéthavonta meglátogatnak és különböző étellel, ruhaneművel, orvossággal és gyógyászati eszközökből álló adományokkal látnak el. Nem maradhatnak ki a felsorolásból az árvák és hátrányos helyzetben lévők, illetve gyermekotthonokban élő kicsik sem: nekik folyamatosan gyűjtenek és ajándékoznak a nagyváradi „máltások”, akik legújabb programjukkal, a cserkészekkel kiegészülve, a beteg, kórházban lévő gyermekek látogatásával is precedenst teremtettek a városban.

A Magyar Máltai Segélyszervezet Nagyváradi Csoportja céljaul tűzte ki a helyi és Bihar megyei hátrányos helyzetben lévő emberek, családok megsegítését. Bár ezt a tevékenységet felekezeti és nemzeti hovatartozástól függetlenül végzi, mégis kiemelkedő fontosságú a szervezet számára a magyar családok felkarolása, segítése, támogatása.

Sajnálatos módon napjainkban egyre több a Nagyváradon és környékén is azon család, amely kezdi elveszíteni nemzeti identitását, illetve a vegyes házasságoknak köszönhetően hátrányba szorul a magyar nyelv és kultúra, a szülőföld és a gyökerek. Ezen folyamatot kiküszöbölendő a segélyszervezet különböző programokat szervez, amelyek főleg a magyar közösséget építik, de ugyanakkor lehetőséget is biztosítanak egymás megtalálására, a kapcsolatok kialakítására és a helyi magyarok épülésére. A Nagyváradi Csoport a „Fészek” Alapítvánnyal közösen kismamákkal

is foglalkozik, ezáltal is ösztönzi a helyi magyar családokat arra, hogy magyar óvodába, iskolába írássák gyermekeiket, növelve így is a magyarságtudatot bennük.

Tagjaink gyakran látogatnak el magyar családokhoz, akiknek nemcsak anyagi segítséget, de spirituális ösztönzést is adnak napi gondjaik leküzdéséhez, visszavezetve őket a hit, remény, szeretet gondolat alapelveihez. Ahogy Teréz anya mondta: „Ha nem tudsz segíteni az egész világ szenvedésén, segíts legalább egyetlen emberén!”

<http://www.maltez.ro/index-hu.php?id=21>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozóon Petri Éva Csilla és Ursuța Éva Enikő képviselte.

Magyar Máltai Szeretetszolgálat Szombathelyi Csoportja

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat Szombathelyi Csoportja 1991-ben alakult meg. A 900 éves Máltai Lovagrend – mint a legrégebbi karitatív szervezet – hagyományait követve keresztény lelkiülettel, személyválogatás nélkül segíti a testi, lelki szükségben szenvedőket. Tesszük ezt önkéntesen, ellenszolgáltatás nélkül – család és munka mellett, szabadidőnkben.

A kapott vagy gyűjtött adományokat adjuk tovább. Ez legtöbb esetben ruhanemű, bútor, élelmiszer. Nemcsak családok, hanem egyedülállók, fogyatékosok, betegek, idősek, és bűncselekmény áldozatai is fordultak hozzánk. Ingyenes jogi és rehabilitációs tanácsadást tartunk hetente egyszer. Jeltolmács szolgálatunk is működik. Segélycsomagokkal támogatjuk a megyén belüli gyermek- és szociális intézményeket. Ápoláskönnyítő eszközökkel (mankó, ágy, szoba wc, stb.) segítjük a beteg hozzátartozó otthoni ápolását. Rendszeresen látogatjuk a kórházakban fekvő, bentlakásos intézményekben élő gondozottakat. Elsősorban lelki vigaszt nyújtunk, de szükség szerint asszisztálunk ügyeik intézésében is. Az idős, beteg, egyedülálló személyeket otthonukban segítjük (bevásárlással, ház körüli munkák végzésével).

Az elsősegélynyújtó ismereteket Lendvai Rezső mentőtiszt, a Nyugat-Dunántúli Máltai Régió elnöke foglalta össze egy kiadványban, amit az óvodai, iskolai oktatásban évek óta felhasználnak. 2003-tól minden húsvét utáni pénteken jótékonysági estet szervezünk, a határon túli magyar gyermekeket és fiatalokat támogatjuk a teljes összegű bevétellel. Ők egy lelket melengető, rövid műsor keretén belül vallanak zenével, tánccal, prózával az

életükről. Az Országos Büntetés–végrehajtási Intézettel kötött megállapodás alapján börtönmissziós tevékenységet végzünk a fogvatartottak körében, heti rendszerességgel.

2000 óta a város lakótelepein preventív gyermekvédelmi program keretén belül önkéntes egyetemisták és középiskolások a fiatalok szabadidejének hasznos eltöltését segítik a július 1-től augusztus 31-ig terjedő időben (e körben együttműködünk a rendőrséggel és a gyermekjóléti szolgálattal). Néhány, a csoportunkhoz tartozó fiatal mozgássérült számára 2002-től szervezünk kirándulásokat, beszélgetős találkozókat, elvisszük őket az adventi vásárba, moziba. Ifjúsági csoportunk minden hónap 3. péntekén találkozik (lelki vezető: dr. Németh Norbert egyetemi lelkész), felnőtt csoportunk pedig a hó első hétfőjén. Ezen – lehetőségeikhez mérten – a fiatalok is részt vesznek. Karácsony és húsvét előtt lelki gyakorlatot szervezünk.

Mit jelent nekünk a magyarság, az anyanyelv és nemzet fogalma? Ezeket nem lehet mesterségesen szétválasztani. Együtt alkotják a nemzeti önazonosság-tudatot. A gyökerek jó mélyen a múltba nyúlnak, annak hibáit a jelenben számba véve tervezzük a jövőt. A családjunkét, kisebb közösségünkét és a nemzetünkét. E gondolatiság megértésének, elsajátításának fontos színtere a családon kívül – már ahol erre figyelnek – az iskola. „A gyermek tudatába kell vésni a szülei, személyazonossága, nyelve és kulturális értékei iránti tiszteletet, valamint azét az országét, melyben él, továbbá esetleges származási országának a nemzeti értékei iránti tiszteletet.”– így szól az 1989-es New York-i egyezmény, melyhez 150 ország, köztük Magyarország is csatlakozott. Ezen objektíven keresztül nézve az anyaország és a határon túl élő magyar kisebbségek egészséges nemzettudatának mindennapi megnyilvánulása nem lehet indulatok forrása.

A kettős állampolgárság jogi értelemben két ország részéről garantál védelmet, oltalmat. Különbözik attól, ha valaki uniós és egy konkrét ország polgára is. A határon túli magyaroknak utóbb megadott lehetőség, elsősorban érzelmi, erkölcsi jóvátétel a szomorú emlékü dec. 5-i népszavazás után. Ez a nemzetegyesítés a felfokozott félelmekkel ellentétben nem okozott tömeges áttelepülést az anyaországba: a szülőföldön maradást eredményezte. Tanúságtétel a hazaszeretetről.

Erős gyökerű, egészséges önértékelésű, az emberi méltóságot minden esetben tiszteletben tartó nép válik nemzetté. A nemzetben helye van a különbözőségnek is: gondolkodásban, szokásban, nyelvben, vallásban. Ahogy István intette fiát: „fogadd be az idegent, mert az egy nyelvű ország gyöngye és erőtlensége...” Ma a népek olvasztótégelye nem kedvez a nemzeti gondolatnak és mindannak, ami ezzel összetartozik. Nem kedvez a gondolkodó, véleményformáló egyéniségnek sem. Percemberkékre van szükség, akik tömegesen manipulálhatók, akik a konzumált, civilizációs világ becsapott reklámarcai (ezt azonban nem tudják önmagukról).

„Örököse vagy őseid szellemi kincseinek. Ne add el idegen szólamokért, melyek idegen gondolkodás tükröi. Ismerd meg ugyan az idegen gondolkodást is, tanulj idegen nyelveket

és a magadét is jobban fogod érteni... Az emberi öntudat alapja az emlékezet, a nemzeti öntudaté a történelmi emlékezet.” – mondta Babits Mihály. Ennek hiányát tapasztaltam nem egyszer, például ünnepeken. A Himnuszt unottan, esetenként rágózva hallgatja a fiatalok jelentős része. A középkorúak nagy többsége pedig érdektelenül.

Ezzel szemben él egy másik kép is a határon túl: Kárpátalján, Délvidéken, Csángó- és Székelyföldön a Himnuszt áhítattal elénekelt imádság – van, hogy a templom falai közé szorul.

<http://www.maltai.hu/?action=csoport&csoportid=182>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozózn Asbóth Mária képviselte.

Magyarház Alapítvány

A svájci Magyarház Alapítvány célja, hogy felkarolja a Svájcban élő magyarok és magyar származásúak kulturális tevékenységét, segítse az iskolák, óvodák, cserkészlet, sportkörök munkáját, továbbá irodalmi, népzenei, vallási, kultúrtörténeti találkozók szervezését. A helyi érdeklődők felé szeretnénk kaput nyitni, és széles körben megismertetni magyar történelmünket, zenénket, táncainkat, nyelvünket. Tervezünk egy zürichi központú könyvtárat, hang- és képanyagtárat, egy épület vásárlását, amely állandó helyet biztosít, és amely találkozóhelyünk lesz.

A svájci Magyarház Alapítvány ernyőszervezetként működve összefogja a Svájcban önállóan működő magyar közösségeket, *Független Hírmondó* című folyóiratával ötödik éve írott formában is szolgálja a magyar szót. Wass Albert *Intelem* című verse pontosan jellemzi szellemiségünket: „Félvilágot is befuthatod, más ember földjén testvértelen leszel, s elfúj a szél, mint kósza őszi lombot, ha nemzetedről megfeledkezel!”

E gondolat jegyében fordítunk megkülönböztetett figyelmet a gyermekekre, fiatalokra, mint a megmaradás zálogára, anyanyelvünk tanítására és használatára, magyarságtudatunk erősítésére, kultúránk gyakorlására és megismertetésére svájci környezetünkben. Nemzeti ünnepeinkre minden városban az 1956-os szellemiség jegyében méltóképpen emlékezünk meg.

Figyeljük a sajtót és felemeljük szavunkat a magyar vonatkozású téves hírközlés ellen. A svájci magyarság az egész nemzet keresztmetszete, évente megrendezett Magyarház Napunkra és a magyar báljainkra tudatosan hívunk csoportokat és előadókat az elszakított

területekről is, szorgalmazzuk a magyarlakta területekre az utazásokat, hogy a nemzet valóban határokon átívelő egység legyen.

<http://www.magyarhaz.ch/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Balla Meszlényi Mária és Balla Meszlényi Mária képviselte.

Magyarok Angliai Országos Szövetsége

Az 1992-ben alakult MAOSZ az Egyesült Királyságban élő magyarság pártpolitikailag független egyesületeinek országos szervezete, amely a történelmi egyházak képviselőivel, a magyar nagykövetséggel, a Magyar Kulturális Központtal szorosán együttműködve fejt ki munkáját. A szervezeti kereteken túl egyéni magyarok részvételére is számít, ez az angliai magyar összefogásnak elengedhetetlen része. Működése kiterjed Nagy-Britannia egész területére.

Tevékenységének célja: ápolni a magyar nyelvet, kultúrát és hagyományokat, támogatni a magyarság közös érdekeit, előmozdítani a tagegyesületek és egyéni tagok közötti együttműködést, a honlapon központilag koordinálni az információkat, programokat, pályázatokat. A szervezet támogat minden magyar ügyet, amely az összmagyarság érdekeit szolgálja, és tiszteletben tartja az 1956-os szabadságharc eszméit, a magyar hagyományokat és az egyetemesen elismert emberi szabadságjogokat.

Feladatának tekinti a magyar nemzeti ünnepek méltó ünneplésének megrendezését, az utódállamok magyarságának érdekképviselést és a NYEOMSZSZ-al (Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége) való szoros együttműködést, ahol országos tanácsként képviseli az Egyesült Királyságban élő magyarokat. Az egyesület tagja a Magyar Diaszpóra Tanácsnak is.

A MAOSZ egyéni tagjai sokoldalú tehetségét felhasználva rendszeresen szervez kulturális rendezvényeket, segíti és támogatja az iskolák, más egyesületek programjait. Tevékenysége arra irányul, hogy tagsága körében a magyarságtudatot fenntartsa, és hazánkat méltón képviselje a befogadó országban, valamint a hármastagú magyarság minden ágával kapcsolatot tartson.

<http://www.maosz.co.uk/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Lindop Márta képviselte.

Magyarvista

Magyarvista egy 97%-ában magyarlakta település Kolozsvártól 20 km-re. Magyarvista lakói – mint a kalotaszegi emberek általában – kezdetben főleg földműveléssel, állattenyésztéssel és mészégetéssel foglalkoztak. A szájhagyomány szerint több fogat ökör szállította innen Kolozsvárra az égetett meszet. Később kőfaragással kezdtek el foglalkozni, többek között a budapesti Országház egy része is a vistai mesterek munkájával épült. A környék településein már messziről felismerhetők az általuk épített, fehér mészkőből faragott díszes épületek. A kőfaragást a mai napig fő foglalkozásként űzik a magyarvistai emberek. A vistai asszonyok pedig máig gyöngyfűzéssel is foglalkoznak.¹

Ma körülbelül 800 lakosa van. Szinte mindenki a Magyarvistai Református Egyházközség tagja. Nagyon sokan igényelték és igénylik ma is folyamatosan a magyar állampolgárságot. Nem volt jellemző a kivándorlás, és az itt élők ma sem mennek el. Magyar nyelvű oktatás folyik falunkban az óvoda és I-IV. osztály számára. Szintén magyarul tanul tovább mindenki Kolozsváron vagy Szentkirályon. Árpádkori templomunk vasárnapról vasárnapra megtelik a hívekkel. Gyülekezeti munka folyik több síkon is, egyre inkább megmutatkozó eredménnyel.

Az egyetemes magyarságnak is jelentős kincset adott Vista. Mátyás István „Mundruc” híres néptáncos, András Erzi „Erdei” nótafa, a Népművészet Mestere a mi falunk szülöttei. Falunapjaink éppen ezért a népi hagyományok jegyében telnek. Őrizzük a népviseletet és szinte minden házban van cifra szoba. 2006 óta építi a falu apraja-nagyja anyaországi segítséggel a romos állapotban visszakapott Kultúrházat, mely a Kalotavár nevet kapta. Ez az épület is, amely Müller Csaba Makovecz-tanítvány tervei alapján épül, az egyetemes- és kalotaszegi magyar hagyományokat kívánja átmenteni a jelen- és utókornak.

<http://www.vistatur.ro/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Felházi Klára képviselte.

Németországi Magyar Szervezetek Szövetsége

A Németországi Magyar Szervezetek Szövetségét (BUOD) 1993-ban alapították. Jelenleg 8 elnökségi tagja és 26 tagesegsülete van. Nem a politikai emigráns paradigmája alapján definiáltuk önmagunkat, hanem a Németországban élő magyar paradigmája alapján. 1989

¹ Forrás: Wikipédia

után megváltoztak a célok és feladatok, melyeket a magyar egyesületek önmaguk elé tűztek, és amelyek megvalósítására törekedtek, még akkor is, ha ezek a változások nem mentek végbe máról holnapra. Sem Magyarországon, sem Németországban nem folytatunk pártpolitikai munkát, és nem avatkozunk napi politikai kérdésekbe sem, kivéve abban az esetben, ha az a németországi magyarokat vagy az egész magyar nemzetet érinti.

Az egyesület célja és feladata: a németországi magyar szervezetek, közösségek összefogása a magyar nyelv és kultúra ápolása terén kifejtett tevékenységük koordinálása érdekében. Az egész világon működő magyar csoportokkal való együttműködés előmozdítása, a kulturális, valamint szociális segítségnyújtás koordinálása. A tagszervezetek képviselője állami szervekkel és közintézményekkel szemben bel- és külföldön, valamint az ezek közti összekötő szerep. A népek közötti kölcsönös megértés saját akciókkal való előmozdítása. A Németországi Magyar Szervezetek Szövetsége kizárólag és közvetlenül közhasznú célokat követ, melyek megfelelnek az adózás rendjéről szóló törvény „Adókedvezményes célok” szakaszában foglaltaknak. Az egyesület önzetlenül tevékenykedik; nem elsősorban saját gazdasági célokat követ, közhasznú irányultsága kizár mindennemű pártpolitikai tevékenységet.

A szervezet további feladatai közé tartozik a rendszeres tájékoztatás a magyar érdekeket érintő, általánosan fontos ügyekről, és a német nyilvánosság informálása magyar vonatkozású témákban, ilyen jellegű tanácsadás, valamint tények és tényállások közlése eseményekről, fejleményekről, hivatalos tájékoztató hely létesítése a közösség részére. Ezeken túl érdekképviselőként lép fel harmadik féllel szemben a tagszervezetek többségét érintő kérdésekben, illetve folklórfesztiválokat, tudományos tanácskozásokat és karitatív rendezvényeket bonyolít le a népek közti kölcsönös megértés szellemében németek, magyarok és a Németországban élő összes más nemzetiségűek számára.

<http://www.buod.de/>

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozózn Baczur Magdolna képviselte.

Norvég Magyar Egyesület

A Norvég Magyar Egyesület 1937-ben alakult meg, de a háború és a szovjet megszállás alatt nem volt aktív. 1957-ben a Norvégiába érkező 1.500 magyar menekült norvég támogatók segítségével újjátotta meg az egyesületet. Az 1960-as évek végén elvesztették a Magyar Házat Osloban. Elnökük, Odd Nansen, a közismert humanista halála utána az egyesület

aktivitása visszaesett, de az egyesület nem oszlott fel. 1992 végén indult új és aktív munka. Nagy Lucia Mária 1993 óta az egyesület megválasztott elnöke.

A Norvég Magyar Egyesület főbb célkitűzései a családok segítése, a magyar kultúra és történelem ismertetése, magyar nemzeti ünnepek megünneplése. Az egyesület szükségképpen kétnyelvű, tagsági látszáma 350 fő.

Nagy Lucia Mária 1956 december óta él Norvégiában. Magyarságáról így vall: „Mint orvos, majd mint belgyógyász orvos dolgozom 50 éve. Ezekkel dolgoztam, jól ismerem a skandináv és a magyar természet közötti különbséget. Tudatos magyar genetikám minden szála ma is Magyarországhoz köt. Anyanyelvem ma is magyar. Az '56-os magyarság első generációjának nagyobb része így integrálódott a norvég társadalomba. A mi gyökereink továbbra is Magyarországon vannak. Sok nyugdíjas hazaköltözött. A kettős állampolgárság jogi orvoslása nekünk igazi öröm. De el kell fogadni a skandináv társadalmat, mert itt élünk. A kommunizmus alatti izoláció miatt itt élő és itt született második és harmadik generáció sajnos nagyjából asszimilálódott. Kevés magyar érkezett Norvégiába, nagy, szétszórt területen élnek, sokan norvég családba házasodtak be. A magyar kultúra gazdagsága őket is érdekli és szeretik is, de a nyelvi nehézség gátat jelent. Kis kapukat kell nyitogatnunk! örülünk a mostani segítségnek.”

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozóon Nagy Luca Mária képviselte.

Offensive Junger Christen

Protestáns kezdeményezésű, ökumenikus közösségünkhöz közel 60 személy tartozik. A keresztény apológia és spirituális reflexió mellett központban áll a pedagógiai munka, a lelkipozás és az ökumené fejlesztése. A közösség az 1968-69-es diákzsendülések közepette alakult, azóta is a fiatal nemzedék égető társadalmi és erkölcsi kérdéseire keres biblikus alapú, életszerű válaszokat. Az 1969-ben létrehozott Deutsches Institut für Jugend und Gesellschaft (DIJG) életműhely-szerű intézetben az identitásfejlődés kérdéskörét kutatjuk – különösképpen a család szerepét, valamint a nemiség és önazonosság kapcsolatát.

Mivel a gender-elméletek és melegmozgalmak társadalmi térhódítása folytán kiéleződött a szexuál-erkölcsi vita, figyelemmel kísérjük az ide kapcsolódó tudományos diskurzust.

2007 óta kapcsolatban vagyunk magyar civil és egyházi csoportokkal is. Mint közösségünk magyar születésű tagja, szeretnék mindkét irányba közvetíteni: Magyarország felé az intézetünk sok év alatt szerzett tapasztalatait és tudományos közleményeit; a német nyelvterületen aktív network felé pedig az itthon még kevésbé pc-szinkronizált vitakultúrát. Bízom abban, hogy az 1989-es fordulat utáni Magyarország még folyamatban lévő politikai, kulturális és erkölcsi megújulása – ha meglehetősen viszontagságos is – Nyugat-Európa társadalmaira is ösztönző és katartikus hatással lehet.

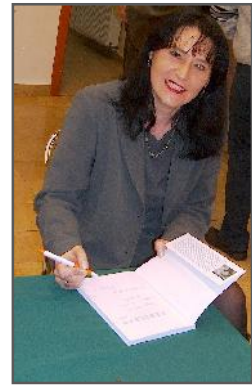
www.ojc.de

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Sipos Irisz képviselte.

Rencsényi Hajnal Elvira

Rencsényi Hajnal Elvirának hívnak. A vajdasági, észak-bácskai Szabadkán születtem, itt élek és dolgozom. Szerencsés embernek vallom magam, amiért egy személyben lehetek édesanya, feleség, újságíró és könyvszerző. A *Hét Nap* vajdasági magyar nyelvű hetilap hasábjain immár 18 éve szolgálom az anyaország határának innenső oldalára kényszerült magyarságot, az *Arcok a tömegsírból* című könyvemmel pedig a gyökerekhez visszanyúlva igyekszem méltó emléket állítani a délvidéki magyarság legnagyobb tragédiáját elszenvedő ártatlan magyar áldozatoknak.

Számomra a család az az összetartó erő, amelynek köszönhetően nem csak az életünket tehetjük folytonossá, hanem szabadon továbbörökíthetjük a nemzeti öntudatunkat, hagyományaink ápolását, szülőföldünk szeretetét. Mert a gyermek annak ellenére, hogy saját személyiséggel rendelkezik a szülőktől kapott „útravalóval" indul majd el egy napon az érvényesülés felé. És bizony nem mindegy, hogy mi minden kerül ama bizonyos tarisznyába... Lehetőségeimhez mérten igyekszem gyermekeimbe plántálni népszokásaink, hagyományaink szeretetét, történelmünk ismeretét és anyanyelvünk helyes használatát. Mert az ember csakis a saját anyanyelvén gondolkodhat, fogalmazhatja meg legbensőbb érzéseit. Igazán büszke vagyok rá, hogy két *magyar* fiút nevelhetek és adhatok a nemzetemnek, olyanokat, akik nemcsak vallják, de vállalják is a magyarságukat egy olyan többnemzetiségű országban, mint Szerbia.

Szent Anna óvoda

Aknaszlatina az ukrán-román határon fekszik .Közel 10000 lakosból 20-23 % vallja magát magyarnak,és valami különös mentalitással rendelkeznek az itt élő magyarok ,mert ha vegyes házasságok is létre jönnek mindig a magyar nyelv,a magyar kultúra dominál a családokban.

1999 ben ezt nagyon helyesen átérezte helyi plébánosunk ,Mészáros Domonkos atya, és a plébánia épületében óvodát alapított,így születet a „Szent Anna” óvoda.

Alapításától kezdve bázisa vagyunk a helyi magyar iskolának , mindent megteszünk ,hogy azok az óvodások akik elballagnak visszajárjanak hozzánk, így óvodán belül saját néptáncunk van a „Sóvirág” , gyermekeink szüleivel is szorosan együtt működünk. Lelkigyakorlatokat, életvédelmi programokat szervezünk, ahol a gyermekvállalásra buzdítjuk a fiatal házásokat, együtt ünnepeljük Egyházi ,és Magyar állami ünnepeket.

1999 –től a „Szent Anna” óvoda pályázatokból és jó szándékú emberek támogatásából színvonalasan működik. Célunkhoz tartozik az is,hogy a községünkben élő magyar családok gyermekeinek keresztény nevelése, alapvető felkészítés az iskolához, megfelelő körülmények megteremtése az anyagilag hátrányos helyzetben élő gyermekeknek.

Meg szeretnénk alapozni óvodásaink jövőjét, hogy itt a végeken is már kisgyermek kortól tudatosuljon bennük identitás érzésük, hovatarozásuk.

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozóon Puliszka Éva képviselte.

Vajdasági Magyar Pedagógusok Egyesülete (VMPE)

A Vajdasági Magyar Pedagógusok Egyesülete (VMPE) 1993 októberében alakult meg. Tartományi jellegű szakmai szervezet. Célja a magyar nyelvű oktatás szorgalmazása, fejlesztése. Örültünk a meghívásnak, hogy részt vehettünk a konferencián. Szerteágazó az Egyesület tevékenysége, de még mindig számtalan lehetőség kínálkozik, ahol segíteni kellene a közösségépítésben, a szellemi örökség megőrzésében, és itt, 2014-ben leginkább arra volna szükség, hogy igyekezzünk reményt kelteni az itthon maradás, az itteni megmaradás elősegítésében, kitörési, érvényesülési lehetőséget biztosítani az itt élőknek. Az elmúlt évtizedekben bebizonyosodott, hogy az itteni közösség életrevaló, szorgalmas,

de nem szívesen veti alá magát értelmetlen tevékenységeknek, szeretne jobban élni, hiszen a jelenleg kihasznált energiáktól sokkal több rejtezik a vajdasági magyarokban. Leleményesek, szeretnék hasznossá tenni magukat önmaguk, családjuk és a társadalom számára egyaránt. Ez természetesen mindenkire érvényes, így itt is csak azt szeretnénk, ha igényt tartanának a munkánkra, tudásunkra, szorgalmunkra, igyekezetünkre. Ha ezt nem találjuk meg, továbbállunk. Most ez a folyamat zajlik, személyes döntések születnek, ennek következményeként fogynak a délvidéki magyarság lélekszáma, de az itthon maradókat sem felejthetjük el, ez az Egyesület éppen értük, miattuk jött létre, azokért, akik mindenáron itt szeretnék élni életüket.

A VMPE fő tevékenységi területei:

- Pedagógus továbbképzések szervezése - tanév közben TANOM, és szünetekben (az Apáczai Nyári Akadémián) szervezünk továbbképzéseket Vajdaságban, továbbá összeállítjuk a magyarországi és más külföldi továbbképzéseken résztvevők névsorát.
- Szórakoztató szóra készítő anyanyelv-ápolási program a szórványban – anyanyelv-ápolási órák tartása, hétvégi óvodák működésének támogatása.
- Beiratkozási program - a magyar első osztályos tagozatok megmaradása érdekében.
- Vetélkedők, táborok szervezése - Szólj, síp, szólj! népzenei vetélkedő - 2014-ben volt a 29.; Kőketánc néptánc és népi gyermekjáték vetélkedő - 2014-ben a 18.: Mit tudsz Torontál vármegyéről? Történelem vetélkedő; Suliszínház Fesztivál, Kovács Sztrikó Zoltán fizika-kémiaverseny; GENIUS, a tehetséges diákokért mozgalom, Gion Nándor olvasási verseny általános és középiskolásoknak.
- Szórakoztató szóra készítő anyanyelvi tábor; fizika-kémia tábor; Kincses Tarisznya tábor, több alkalommal vittünk 50 fős csoportot a Velencei-tóhoz, innen minden alkalommal ellátogattunk Székesfehérvárra és Budapestre, ahol tartalmas kirándulást tettünk, és az itteni magyar történelemoktatásbeli hiányosságokat igyekeztünk pótolni a gyerekeknél.
- Oktatási Központ működtetése Újvidéken és Nagybecskerekén - számítógépes tanfolyamok, angol nyelv tanítása, kábítószer ellenes program, pszichológus nevelő munkája a gyerekekkel, foglalkozás értelmi fogyatékos gyermekekkel, természetvédelem.
- Az Apáczai Diákotthon működtetése, 42 egyetemista lány és 32 fiú számára biztosítunk kollégiumi elhelyezést.
- Tankönyvpótló kiadványok megjelentetése a Vajdasági Magyar Tankönyvtanács szerkesztésében.

A szervezetet a Magyar nők a nagyvilágban találkozón Lukács Gabriella, Szabó Annamária és Szabó Gabriella képviselte.

A „Magyar nők a nagyvilágban” konferencia szervezői

ERGO – Európai Regionális Szervezet

„Azoknak, akik hisznek a szeretet és az összefogás erejében, a baj is a javukra válik, az ellenségeik is útra segítik őket.”

Igent mondunk az életre, a családra, az időn és téren átívelő összetartozásra.

Azért fogtunk össze, hogy megismerve egymás életét, gondjait, problémáit, erőt merítsünk a találkozásból, hogy reményt, biztatást, örömet vigyünk otthonainkba, kisebb és nagyobb közösségeinkbe. Hogy a kapcsolatok, mint kis patakok, csermelyek behálózják a Kárpát-medencét – Európát.

Felelősséggel a jövőért szeretnénk ezen a földrészén olyan országot és közösséget építeni, amely

- ♦ történelmi ismeretekre és emberségre épülő, erős biztos nemzeti azonosságtudattal rendelkezik,
- ♦ szilárd erkölcsi alapokkal bír,
- ♦ értékeket átadni képes és a nemzet jövőjét biztosító családok és egyének lakják,
- ♦ virágzik a gazdasága,
- ♦ természeti környezete a jövő nemzedékek számára is egészséges életlehetőségeket biztosít.

Valljuk, hogy a polgárok önkéntesen szerveződő közösségei, az erős és fejlett civil társadalom Magyarország gazdasági és társadalmi felemelkedésének záloga.

Az ERGO – Európai Regionális Szervezet célja

- ♦ a civil társadalom erősítése,

- ♦ vélemény, információ és tapasztalatcsere,
- ♦ a civil érdekek közvetítése,
- ♦ a szabályozási, törvényhozási háttér megismerése, lehetséges alakítása egyeztetett elvek mentén, jogszabály-előkészítése útján,
- ♦ a civil társadalom problémáinak követése, igény szerinti kutatása,
- ♦ aktív segítségnyújtás pályázati, jogi, szervezési és szervezet-alakítási ügyekben,
- ♦ a civil-oktatás és továbbképzés különböző szintjeinek, színtereinek támogatása.
- ♦ jelenlét, kapcsolatépítés, pályázatokon való részvétel a hasonló értékrendű európai civil szervezetek között.

Állandó munkacsoportok:

- ♦ törvény-előkészítési, jogi és igazgatási
- ♦ foglalkoztatás – foglalkoztathatósági,
- ♦ Szent István terv – Mi ügyünk.

„Hiába fürösztöd önmagadban,
Csak másban moshatod meg arcodat.”

József Attila

<http://www.ergo-net.hu/>

Kaláka-Club

A Kaláka-Club létrejött néhány elkötelezett fiatal magyar kezdeményezésének köszönhető a múlt század nyolcvanas éveinek elején. Az indítványozók a következők voltak: Kiss Gyula villanyszerelő, Dr. Szabó Lajos banktisztviselő és Karácsonyi Miklós építésmérnök, építészeti és ingatlan szakértő. Rövid tanácskozás után elhatározták, hogy egy egyesületet alapítanak, amelynek tagsága a Bécsben és a Bécs környékén tevékenykedő magyar gazdasági szakemberek, iparosok és szabadfoglalkozásúak soraiból kerülne ki. Tanácsadónak Dr. Deák Ernőt kérték fel, aki már diplomás kora óta a magyarság egyesületeivel foglalkozott.

A szervezet alapításáról 1983 májusában néhány fiatal indítványozó döntött, ezt követően a rendőrségi bejegyzés 1983 szeptemberében történt meg. Az alapító közgyűlés az egyesületnek az „Ausztiai magyarok gazdasági érdekközössége” nevet adta, és Dr. Deák kezdeményezésére egy rövidített nevet is kapott: „Kaláka-Club”. Székhelyként Bécset jelölték meg.

Az alapítók szándéka szerint a Club elsősorban gazdasági érdekeket szolgál és semmiféle politikai tevékenységgel nem foglalkozik. A legfőbb feladatokat így határozták meg: magyar származású osztrák állampolgárok együttműködésének szolgálata, a segítségre szoruló tagok támogatása, valamint a magyar nyelv és kultúra, illetve az ausztriai magyar kisebbség hagyományainak ápolása, a törvények által biztosított kisebbségi jogok keretein belül.

Az első Évkönyv 1984-ben jelent meg. Szakmai címtárában 84 magyar szakember és iparos volt feltüntetve. További tartalma a családi házak építéséhez adott tanácsot, ismertette a kapható támogatásokat, számos adóügyi kérdést és befektetési lehetőséget. A Kaláka-Club szintén 1984 óta tagja az Ausztriai Magyar Egyesületek és Szervezetek Központi Szövetségének, amelynek célkitűzéseivel egyetért. Az Évkönyv közben évre tovább fejlődött, a 2013-as változat már kb. 200 oldal terjedelemmel jelent meg.

A kiadvány megjelentetése mellett az egyesület kezdettől fogva gazdasági és kulturális előadások szervezésével is foglalkozott. Ezeket – saját klubhelyiség hiánya miatt – sokáig bérelt termekben kellett megrendezni. Miután a székhely átkerült a Központi Szövetséghez – először a 3. kerületi Invalidenstraße 11-be, 1999 őszétől pedig az 1. kerületi Schwedenplatz 2-be – a Club egy saját előadóteremhez jutott, amely rövid idő alatt az előadások számának megkétszereződését tette lehetővé. Évről évre tovább nőtt a rendezvények, filmvetítések, könyvbemutatók, táncházak, adventi ünnepek és kirándulások száma. Külön figyelmet érdemel a 2006-ban megrendezett Kárpát-medencei vállalkozók nemzetközi szimpóziuma, amely a magyar és az osztrák parlament elnökeinek védnöksége alatt állt, és amelyet hasonló rendezvények követtek Kárpátalján, a Vajdaságban és Magyarországon.

2010 áprilisában a Kaláka-Club egy újabb nemzetközi konferenciát szervezett Bécsben. Nyolc ország több mint 90 küldöttje egy egész napon át foglalkozott a szak- és továbbképzés kérdéseivel a Kárpát-medence országaiban. A tervek szerint 2014-ben egy újabb nemzetközi konferencia megszervezésére is sor kerül.

<http://www.kalakaclub.at/>

Nők a Nemzet Jövőjéért Egyesület

A 2002-ben alakult, kecskeméti női civil szervezet valamennyi tevékenységét a keresztény, polgári értékek képviselése mellett végzi.

Szakmai köreik foglalkoznak oktatással, neveléssel, kultúrával, a hagyományok ápolásával, a család védelmével. Szervezőmunkát végzünk annak érdekében, hogy a hasonló gondolkodású, az egyesület céljait támogató nők a saját településeiken önálló közösségeket alakítsanak.

Konferenciák, előadások szervezésével segítenek közvetíteni, és közérthetővé tenni az egyes intézkedések, rendeletek, törvények hatásait az általuk képviselt értékekre és területekre. Véleményt nyilvánítunk minden olyan intézkedéssel, rendelettel kapcsolatban, amely érinti az egyesület által képviselt értékeket, érdekeket és célokat. Részt vesznek a nőket és az egyesület feladatait érintő konferenciákon, kapcsolatot keresnek és tartanak a hazai nőszervezetekkel.

A határon túl élő magyar családokkal kapcsolatot tartva segítik gyermektalálkozókat, gyermek nyaraltatásokat szervezését. Aktívan segítik a karitatív szervezetek munkáját, tevékenységüket támogatják. Az elmúlt 10 év alatt számos kulturális, szociális és családi rendezvénnyel gazdagították Kecskemét város programjait.

<http://www.nokanemzetjovojeert.hu>

Magyar Asszonyok Érdekszövetsége

A millennium évében, 2000-ben alakult ernyőszervezet vagyunk. Számos polgári és keresztény értékrendű, női vagy nőket segítő civil szervezetet képviselve vagyunk jelen a közéletben. Budavári székházunk a közösségteremtés, hálózatépítés kiváló színhelye, ahol szakmai konferenciákat, kulturális eseményeket, előadást rendezünk. A személyes találkozások alkalmával megismerjük egymás életét, örömeit-gondjait, és igyekszünk erősíteni azokat a szálakat, amelyek kultúránk, történelmünk és mindennapjaink révén is összekapcsolnak bennünket. Mottónk: „Amilyen a nő, olyan a család, és amilyen a család, olyan a társadalom.” (Veres Pálné)

Programok és projektek

A szerveztünk által megvalósított programok és projektek három fő célterülethez kötődnek, összhangban stratégiai alapelveinkkel:

- ◆ a nők kiteljesítése a munkában, családban, közéletben,
- ◆ a családok támogatása, a kiszolgáltatottak felkarolása,
- ◆ a hagyományok megőrzése, a magyarság összekapcsolása

Állandó programjaink

Haza, hagyomány, hozomány: Az előadássorozatot azzal a kettős céllal rendezzük már évek óta, hogy egyrészt az erősen megrendült magyar nemzeti tudatot és hitünket tovább erősítsük olyan pozitív példák bemutatásával, amelyek újra hitet és erőt adnak a nemzetünk érdekében vállalt cselekvésekhez, másrészt a nők testi-lelki egészségének megóvásához kívánunk segítséget nyújtani a lányok, asszonyok és női civil szervezetek összefogásának tovább erősítésével.

Kárpát-medencei Asszonytalálkozó: Konferenciáinkon elsősorban arra keressük a választ, hogy milyen feladatok várnak ránk: lányokra, asszonyokra, női civil szervezetekre a közeli és távolabbi jövőben. Milyen kihívásokkal kell szembenéznünk közéleti szerepvállalásaink, oktatási-nevelési feladataink ellátása és hitünk erősítése tekintetében. Törekszünk a kapcsolatok szélesítésére, hálózatépítésre, valamint értékrendünk mélyítésére.

Díjaink

Arany Búzaszem Díj: 2008-ban alapítottuk meg az Arany Búzaszem Díjat, melyet minden évben, Szent Erzsébet napja körül egy olyan magyarországi és egy határon túli nőnek, asszonynak ítélünk oda, akik – a mai világ önzésén felülemelkedve – példaadóan hoztak áldozatot a közösségért, a nemzetért.

Gulácsy Irén Díj: A Kossuth Lajos Szónokverseny általunk legjobbnak ítélt női résztvevőjének adjuk át minden évben a díjat, mellyel nőtársaink tehetségére, rátermettségére akarjuk irányítani a figyelmet. Biztatni, segíteni szeretnénk őket, hogy vállalják a „keskeny ösvényen” járást, hogy a nőiesség és a munkahelyi döntéshozatal, a család és a közélet összeegyeztethető.

<http://www.asszonyszovetseg.hu/>

Keskenyúton Délvidéki Tragédiánk 1944-45 Alapítvány

A Keskenyúton Délvidéki Tragédiánk 1944-45 Alapítvány 2012. április 6-án került bejegyzésre, a 2002-ben alakult Keskenyúton Polgári kör tagjaink összefogásából. Az Alapító szándéka szerint létrehozott szakértői testület és az általa irányított kuratórium tagjai az 1944-45-ös délvidéki magyarellenes atrocitások kutatói, a rehabilitáció-és kárpótlás jogi és gyakorlati szakértői, a méltatlanul feledésre ítélt mártírok emlékének őrzői és elszántan küzdenek azért, hogy rendszerváltozás előtt tabu témának számító történelmi tény, több tízezer ártatlan magyar megölése és szülőföldjéről való elűzése méltó helyet foglaljon el a magyar történelemben. A leszármazottak hosszú ideig beszélni sem mertek a különös kegyetlenséggel legyilkoltakról. A hallgatás falát alapítványunk szakértői törték át, az első kutatási eredményeik megjelentetésével a rendszerváltozást követően.

Az Alapítvány megalakulása óta szervezett formában folytatja az addig teljesen civil, önerős és önkéntes munkában végzett kutatásokat, megemlékezések szervezését, támogatja az erkölcsi rehabilitálásra várók küzdelmét, ismeretterjesztő előadásokat, rendhagyó történelemórákat szervez, 2012-13-ban 8 kiadványt jelentetett meg a témában. Hagyományosan szervezünk halottak napja környékén, a Délvidéki tömegsírokhoz zarándoklatokat, és a 2002. óta minden évben november utolsó vasárnapján megtartott „Akikért nem szólt a harang” emlékmisére a budapesti Szent István-bazilikába évről évre többen érkeznek a mai Vajdaság területéről is. Az idén 12. alkalommal megrendezésre kerülő szentmise keretében több, mint 200 délvidéki zarándokot látunk vendégül szerény ebédre, és a tiszteletükre szervezett színházi előadásra.

Sikeres pályázatot írtunk ki egyetemistáknak két napos délvidéki kirándulásra, az 1944-45-ös események emblematikus helyszíneire. Támogatunk szoborállítást és emlékhely kialakítást. Az alapítvány által működtetett www.keskenyut.hu honlapon dokumentálja a kapcsolatos eseményeket, és teret ad a kutatások eredményének közzétételére.

Alapítványunk szakértői testülete 2013-ban Keskenyúton emlékérmeket alapított, mellyel a kutatás, a rehabilitáció és kárpótlási, kegyeleti és ismeretterjesztési területen tevékenykedőket díjazza, különös tekintettel azokra, akik már a tiltott időkben is vállalták áldozataink emlékének megőrzését. Az emlékérmek átadására minden évben november utolsó vasárnapján, az áldozatok emlékére tartott megemlékezések keretében kerül sor.

<http://www.keskenyuton.hu>

Növekvő Hold Alapítvány

A Növekvő Hold Alapítvány célja a nők gyermekvállalással megváltozó élethelyzetéből adódó kihívások kezeléséhez, a munka és család egyensúlyának kialakításához nyújtandó támogatás.

Az alapítvány két internetes portált ad ki. A Babafalva.hu ismeretterjesztő, információs portál, témái a családtervezéstől az óvodáskor végéig szólnak. A MiNők.hu női karriermagazin női foglalkoztatási-, karrier témákra, a munka és család egyensúlyára koncentrálnak. Munkánkat közel 40 önkéntes szakértő segíti, akik ingyenes on-line tanácsadást tartanak a portálokon.

A két portálon kívül, ill. hozzájuk kapcsolódóan e-könyveket, e-tanfolyamokat is készítenek az alapítvány szakértői. A gyermekvállalás, gyermeknevelés, munkába visszatérés témájához kapcsolódóan rendszeresen szervezünk saját rendezvényeket, vagy veszünk részt ingyenes programokkal, tanácsadással baba-mama rendezvényeken.

Évente indítunk gyakornoki programot, ahol pályakezdő vagy pályaujrakezdő újságíró és fotós gyakornokokat képzünk. Ezáltal a pályakezdő fiatalok vagy a munkaerőpiacra visszatérni szándékozó kisgyermekes szülők védett környezetben tehetnek szert munkatapasztalatra, referenciára, tanulhatják meg a szakma gyakorlati fortélyait.

A gyermeknevelés, munkába visszatérés témájához kapcsolódóan rendszeresen szervezünk rendezvényeket. 2007 óta rendezünk különböző babamama napokat, ahol várandóssághoz, szüléshez, gyermekvállaláshoz, csecsemőgondozáshoz kapcsolódó ismeretterjesztő előadásokon, műhelymunkákon vehetnek részt várandósok és kisbabás szülők. 2010 óta évente megrendezzük kisgyermekes anyák számára ismeretterjesztő konferenciánkat az új Munka törvénykönyvéről, álláskeresésről, vállalkozóvá válásról a Tudatos Életért Egyesülettel együttműködve. Rendszeresen veszünk részt várandósoknak és kisgyermekeseknek szóló rendezvényeken ingyenes programokkal és a szakértőink által tartott tanácsadásokkal (pl. Babamama Expo, Városligeti Gyermeknap).

<http://www.novekvohold.hu>

Ünnepi szentmise után, a Mátyás templom előtt

Tartalomjegyzék

MEGNYITÓ BESZÉD

Ékes Ilona országgyűlési képviselő, az Európai Regionális Szervezet elnöke _____ - 2 -

KÖSZÖNTŐ BESZÉD

Lévai Anikó, a miniszterelnök felesége _____ - 5 -

KERESZTÉNY CSALÁDOK A VÁLTOZÓ VILÁGBAN

Simándi Ágnes, a Kanadai Magyar Írók Szövetségének elnöke _____ - 7 -

IDENTITÁS ÉS INTEGRÁCIÓ A KÖZÖS EURÓPÁBAN...

Sipos Írisz, Offensive Junger Christen – OJC e.V. _____ - 13 -

CIKLUS VÉGE FELÉ KÖZELEDVE

Martony Ágnes elemző, a „themartonyproject” think-tank vezetője, Skócia _____ - 18 -

EGYÉNI FELELŐSSÉG, PÉLDAMUTATÁS

Gróf Nádasdy Borbála író, Franciaország _____ - 23 -

DÉLVIDÉKI MAGYAR GOLGOTA 1944-45

Vándorkiállítás _____ - 27 -

RÉSZT VEVŐ SZERVEZETEK

Brazíliai Magyar Egyesület _____ - 28 -

Cseh- és Morvaországi Magyarok Szövetsége _____ - 29 -

Csíki Anyák Egyesülete _____ - 30 -

Edmontoni Kanadai Magyar Kultúrkör _____ - 31 -

Felsőöri Kétnyelvű Szövetségi Gimnázium _____ - 32 -

Finnországi Magyarok Egyesülete _____ - 33 -

Hamburgi Magyarok Egyesülete _____ - 34 -

Horvátországi Magyarok Demokratikus Közössége _____ - 35 -

Hungária Egyesület, Argentína _____ - 36 -

Kanadai Magyar Írók Szövetsége _____ - 37 -

Lazarenum Alapítvány – Vártemplomi Diakóniai Központ _____ - 37 -

Lengyelországi Magyar Egyesület – Divéky Adorján Hétfégy Magyar Iskola _____ - 39 -

Litvániai Magyarok Báthory István Kulturális Szövetsége _____ - 40 -

Magyar Máltai Segélyszervezet Nagyvárad Csoportja _____ - 41 -

Magyar Máltai Szeretetszolgálat Szombathelyi Csoportja _____ - 42 -

Magyarház Alapítvány _____ - 44 -

Magyarok Angliai Országos Szövetsége _____ - 45 -

Magyarvista _____ - 46 -

Németországi Magyar Szervezetek Szövetsége _____ - 46 -

Norvég Magyar Egyesület _____ - 47 -

Offensive Junger Christen _____ - 48 -

Rencsényi Hajnal Elvira _____ - 49 -

Szent Anna óvoda _____ - 50 -

Vajdasági Magyar Pedagógusok Egyesülete (VMPE) _____ - 50 -

A „MAGYAR NŐK A NAGYVILÁGBAN” KONFERENCIA SZERVEZŐI

ERGO – Európai Regionális Szervezet _____ - 52 -

Kaláka-Club _____ - 53 -

Nők a Nemzet Jövőjéért Egyesület _____ - 55 -

Magyar Asszonyok Érdekszövetsége _____ - 55 -

Keskenyúton Délvidéki Tragédiánk 1944-45 Alapítvány _____ - 57 -

Növekvő Hold Alapítvány _____ - 58 -